

PROFETISKA TIDER



PROFETISKA TIDER

HOLGER NILSSON

KM&Barnelings

Alla bibelord i denna bok är hämtade från Svenska Folkbibeln.

Svensk Copyright © 2010
KM & Bornelings och Holger Nilsson

Telefon: 0380-41815
Hemsida: www.kmbornelings.se
E-mail: info@kmbornelings.se

Omslagsfoto: © German Arenas, Colombia

ISBN: 978-91-7317-129-8
Tryck: Lettland 2010

Innehåll

<i>Förord</i>	7
<i>1) Guds bestämda tider</i>	9
<i>2) Insikt i Guds tider</i>	14
<i>3) Judarnas tid</i>	19
<i>4) Judarnas upprättelsetid</i>	25
<i>5) Jerusalems upprättelsetid</i>	31
<i>6) Jerusalems profetiska framtid</i>	38
<i>7) Templets profetiska framtid</i>	46
<i>8) Antikrists tid</i>	54
<i>9) Avfallets tid</i>	61
<i>10) Vid tidens slut</i>	70



F ö r o r d

”Om man vägrar att se bakåt och inte vågar se framåt så måste man se upp!”, så har Tage Danielsson uttryckt sig.

Det är kloka ord. Vi behöver ha perspektiv på vår tid. Den tid som är nu behöver placeras i sitt sammanhang. Vi lever i ett tidsförlopp. Hur skall vi då kunna förstå vår tid i ett större perspektiv, ett perspektiv som ger oss insikt om nuet, men också framtiden?

Här har Gud gett oss en oöverträffad möjlighet. Genom att ta del av Hans planer får livet en djupare dimension än den som vi annars kommer att leva med.

Holger Nilsson



1

Guds bestämda tider

Denna bok vill i första hand ge insikt om den tid som vi nu lever i samt framtiden – ett profetiskt perspektiv, men för att vi skall kunna få denna insikt behöver vi längre tidsperspektiv.

För att bättre kunna få det, behöver vi först göra en översikt på gången tid. Först då får vi en helhetsbild som ger förståelse för nuet och framtiden. Vi skall ägna detta första kapitel åt att ge ett helhetsperspektiv på människans tillvaro.

Den allsmäktige Guden har tiden i sin hand, det skall vi först slå fast. Det ger oss en trygg grundförvisning. Gud var med vid begynnelsen av tiden: *"I begynnelsen skapade Gud himmel och jord."* 1 Mos. 1:1.

Gud finns också vid tidens slut, när den himmel och jord som Han skapat kommer att förgås, för det säger Guds ord: *"Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå."* Matt. 24:35. Tiden mellan begynnelsen och änden är under Guds kontroll. Han startade historien, Han verkar under tidens gång och Han avslutar också historien.

Denna grundkunskap som vi finner i Hans ord är tillförlitligt och kommer aldrig att förgås, den lägger grunden för en trygghet och ett perspektiv som höjer oss från den punkt i historien som vi i det nuvarande ögonblicket befinner oss. Med den kunskapen ges också en mening åt tillvaron.

Varje människa behöver höra Guds ord. Många upplever tillva-

ron meningslös. Det blir många gånger förödande för en människa att bära på sådana tankar. Det är som att vandra i ett stort mörker där man trevar sig fram utan insikt. Bara genom att inse att nuet är innefattat i ett större sammanhang, där vi i detta nu är en del av en gudomlig tidsplan, är en stor och upplyftande insikt. Den kan revolutionera en människa och få henne att gå från en meningslös existens till ett meningsfullt liv. Man kan faktiskt säga att det är som en hälsokur som ligger innefattat i detta.

Evangelium är inte bara de goda nyheterna, vilket ordet evangelium betyder, utan också de hälsosamma nyheterna. Det borde medföra att en allt större kraft läggs på att förmedla detta så viktiga budskap. Det ger både ett meningsfullt liv i denna värld och en evighet med en tillvaro som övergår allt vad vi kan uppleva här på jorden. Ingen kan ha ett bättre budskap till någon människa än detta!

Vi skall nu försöka se om Gud har handlat efter någon speciell plan, som alltså även vår tid är innefattad i. Finns det en sådan tidsplan?

När vi lyssnar till Paulus så förkunnar han att det finns tider som Gud har bestämt. *”Han har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo.”* Apg. 17:26.

Paulus för fram denna insikt till de lärda i Grekland. Han gör det på den berömda Areopagen i Aten, där många lärda och filosofer tillbringat sin tid för att försöka förstå människans tillvaro. Nu kommer alltså denne Paulus med en högre gudomlig insikt och förmedlar den till dessa tänkande människor.

Det vi särskilt skall ta fasta på i det här sammanhanget, är konstaterandet att Gud har fastställt bestämda tider. Gud har alltså en tidsplan. Det är av stor vikt att vi förstår denna grundtanke, det gör det lättare för oss att utifrån den kunna se dessa tider som kan skönjas i den bibliska historien.

När det gäller den profana historien har den i efterhand delats in med namn för olika tidsperioder. Det är en stor hjälp för oss att genom dessa förstå utvecklingen som varit under den gångna tiden fram till vår tid. Vi känner till dessa tidsperioder: Stenåldern,

Bronsåldern, Järnåldern, Medeltiden och Nyare tiden.

Det är också så på det bibliska området, att om vi delar in den bibliska historien så ger den oss en bättre förståelse för denna samt också ett perspektiv på vår tid och framtiden. Därför skall vi se lite på hur detta kan göras och hur vi kan benämna dessa tidsperioder.

1. Människan i gemenskap med Gud.

Den första av dessa tidsperioder finner vi beskriven i Bibelns inledning. Det är en tid då Adam och Eva lever i harmoni med sin Skapare.

2. Människan under samvetslagen.

Efter syndafallet har inte människorna längre den direktkontakt med Gud som de hade tidigare då Gud kunde tala direkt till Adam och Eva i Edens lustgård. Gud hade gett människan ett samvete och detta kunde vägleda henne då direktkontakten med Gud var bruten. Man kan därför tala om att de levde under samvetslagen.

3. Människan under jordiska härskare.

Efter Babeltornets bygge spreds människorna över jorden. Områden uppstod där härskare styrde över de människor som bodde i dessa.

4. Människan under löftets tid.

När Gud utvalt Abraham gav Han honom löften. Han utvalde Abraham till stamfader för ett folk till vilket Han skulle sända sin egen Son i framtiden.

5. Människan under lagens tid.

Gud fostrade och formade det folk som Han utvalt. Han gav detta folk lagen genom Moses.

6. Människan under nåden.

Tiden för Guds löften fullbordas, Han sänder sin Son som dör för människans synd. Människan kan därför få nåd inför Gud.

7. Människan under Kristi regering.

Gud kommer att sända sin Son en andra gång till jorden. Då skall Han regera som konung under tusen år. Det paradisiska tillståndet som fanns före syndafallet på jorden blir då åter upprättat.

Detta är en kort beskrivning på hur man kan se den bibliska historien och Guds plan och handlande genom tiderna. Detta uppenbarar att Gud har en plan som Han verkar utifrån. Det är ett faktum och vi finner detta också understruket i Gudsordet.

Paulus ger uttryck för detta då han säger så här: *"Jag har inte tvekat att predika för er hela Guds vilja och plan."* Apg. 20:27

Naturligtvis behöver alla förkunnare i alla tider följa vad Paulus här ger uttryck för. Detta ger ett helhetsperspektiv som ger varje generation kunskap om att man lever i ett tidsavsnitt som ingår i en plan som Gud har.

Som en följd av en sådan förkunnelse lyfts människor upp från sitt eget lilla tidsperspektiv och tillvaro till ett högre synsätt på sitt liv under sin jordevandring. Vi får en förvisning om att Gud kommer att handla, när Hans tid efter den gudomliga planen är inne.

Så vid den exakta tiden handlade Han och sände sin Son till världen. Detta uttrycks med all tydlighet på detta sätt: *"Men när tiden var fullbordad sände Gud sin Son."* Gal. 4:4.

Det handlar om den tidsträcka som Gud fastställt, när den blivit uppfylld, fullbordad, kommer Gud att låta det ske, som Han beslutat om. En annan händelse som kommer att ske när tiden är fullbordad, uttrycks med samma ord så här: *"Jerusalem kommer att trampas ner av hedningarna, tills hedningarnas tider är fullbordade."* Luk. 21:24.

När vi insett att Gud har en plan som Han verkar utifrån när

tiden blivit fullbordad, borde det vara helt naturligt att vi söker kunskap om den planen. Gud har nämligen genom sina profeter avslöjat vad Han tänker göra. Han vill inte dölja sin plan: *"Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna."* Amos 3:7.

Profetisk insikt har Gud alltså förmedlat genom sina profeter. Denna insikt kan vi ta del av i profeternas skrifter. Profeterna fick alltså del av det, som innan Gud uppenbarade det för dem, hade varit fördolt för människor. Dessa Guds hemligheter utgjorde delar av Guds plan om vad Han ämnade göra och händelser som skulle komma.

När profeterna hade fått del av detta, så forskade de i de hemligheter som Gud avslöjat: *"Det var denna frälsning som profeterna sökte och forskade efter, de som profeterade om den nåd som ni skulle få. De undersökte vem eller vilken tid Kristi Ande i dem visade på, när han förutsade Kristi lidanden och den härlighet som skulle följa. Och det blev uppenbarat för dem att det inte var sig själva utan er de tjänade med sitt budskap. Detta har nu förkunnats för er genom dem som i den Helige Ande, sänd från himlen, predikade evangeliet för er. Och detta önskar änglarna att få blicka in i."* 1 Peter. 1:10-12.

Här ges exempel på hur det uppenbaras för dem om nåden som ges genom den kommande Frälsaren och Hans lidande. När de sedan sökte vägledning om tiden, fann de att det inte var deras tid det gällde utan en kommande. På så sätt fick de vara med om att betjäna människor i kommande tider genom det som de nedteknade. När sedan tiden var inne, inträffade det som profeterna hade framburit genom den Helige Ande. Profetian blev till historisk händelse.

Man kan på ett sätt tala om profetiorna som historia skriven i förväg. Vi har genom Bibelns profetior en unik möjlighet att blicka in i och få kunskap om framtida händelser och skeenden. Det borde medföra att vi sporrades till att studera det profetiska ordet ännu mer än vi gjort.

2

Insikt i Guds tider

I det inledande kapitlet kunde vi bland annat konstatera att Gud har bestämda tider och att Han genom profeterna gett insikt i sina planer och rådslut. I alla tider har människor försökt att tränga in i dessa. Vi behöver naturligtvis också söka kunskap i Guds ord samt ta del av vad andra har kommit fram till genom sina studier.

Innan vi ser vidare på det här, behöver vi få insikt i Guds förhållande till tiden. Finns det i Guds ord något som talar om detta?

Ja, det finns i såväl Gamla som Nya Testamentet fingervisningar om det. Vi återger här citat från båda. Det första finner vi uttryckt så här: *"Ty tusen år är i dina ögon som den dag som förgick i går."* Ps. 90:4. Här ser vi att en dag kan jämföras med tusen år i Guds ögon.

Det andra bibelstället som påminner om vad som sägs i Psaltaren lyder så här: *"Men glöm inte detta, mina älskade, att en dag inför Herren är som tusen år och tusen år som en dag."* 2 Peter. 3:8.

Med detta betraktelsesätt kan vi sedan komma ihåg vad som sägs om tiden för Guds skapande: *"Ty på sex dagar gjorde Herren himmel och jord, men på sjunde dagen upphörde han med sitt arbete och vilade."* 2 Mos. 31:17.

Kan vi utifrån dessa upplysningar om tid, finna vägledning när det gäller Guds planer och förstå Hans tider? Ja, det är flera bibelforskare som anser det, och de ser det som att denna skapelsevecka är en förebild för mänsklighetens historia.

Man har sedan länge ansett att de sex skapelsedagarna är förebil-

der för en tidsperiod av sex tusen år, vilken sedan kommer att följas av en annorlunda tusenårsperiod. Den motsvarar den sjunde dagen då Gud vilade från sitt skapande. Den sjunde dagen utgörs då av det tusenåriga riket som tecknas i Upp. 20.

När vi vidare betraktar den bibliska historien som den tecknas i Guds ord, framkommer det att den fram till våra dagar handlar om cirka 6000 år. På detta sätt tecknas mänsklighetens historia i Bibeln.

Vi vet inte vid vilken tidpunkt i det förflutna som Gud skapade världen. Jordens ålder är en sak, men oavsett hur man ser på detta måste betraktare av den bibliska historien ändå se att det fram till våra dagar är en tidsperiod på ungefär 6000 år.

När man utifrån detta betraktelsesätt ser på vår tid, framkommer det alltså att vi borde vara vid den ungefärliga brytningen mellan de sex tusen åren och inledningen till ett nytt årtusende. Detta borde medföra att vi med spänning och intresse vill fördjupa oss i Guds tider och planer.

Det intressanta med detta betraktelsesätt är att det inte är en begränsad och udda uppfattning, utan en som man kan hitta på många håll tiderna igenom. Intressant är även att denna uppfattning inte är begränsad enbart till judisk eller kristen tradition, utan finns i andra traditioner också.

Tanken att en förändring skall äga rum efter sex tusen år finns också uttryckt hos kaldéer, perser, egyptier, greker och romare. Det verkar som om Gud på något sätt lagt ner en insikt även hos de folk, som utifrån biblisk benämning kallas "hednafolk". Det är en fascinerande tanke!

Så här säger Russell, som för länge sedan var biskop i Skottland: "Med avseende på millennium måste vi erkänna att läran om detta rike sträcker sig långt tillbaka i forntiden, att man omöjligen kan bestämma dess ursprung. Den traditionen, att jorden jämte dess innevänares moraliska och religiösa tillstånd skulle undgå en stor förändring efter förloppet av 6000 år, har man funnit i hedningars, judars och kristnas skrifter."

Vi kan gå så långt tillbaka som till den grekiske historikern

Teopompus, som levde på 300-talet före Kristus, och där få ytterligare ett vittnesmål. Han berättar att lärda i Persien undervisade att världens tillstånd skulle bestå 6000 år och därefter skulle människorna bli lyckliga.

Den engelske teologen William George Ward, som levde mellan år 1812 och 1882, skriver om hur kaldéerna trodde att kampen mellan det goda och onda skulle fortgå under 6000 år och att därefter skulle den upphöra och människorna bli lyckliga.

Det är även intressant att notera att också Platon på sin tid skrev att en plötslig förändring skall äga rum efter 6000 år.

Vi skall även se lite mer på hur man utifrån judiskt och kristet perspektiv har gett uttryck för denna insikt som vi här lyfter fram. Om vi börjar med det judiska perspektivet, kan vi där finna att gamla tiders rabbiner såg det som att veckans sju dagar var ett mönster för en 7000-årig plan som Gud har.

En rabbin vid namn Elias, som levde omkring 200 år före Kristus, ger en uppdelning på följande sätt: "Världen skall vara utan lagen i 2000 år, under lagen i 2000 år samt under Messias i 2000 år." Detta var den grovskiss som han tecknade utifrån de sex skapelsedagarnas perspektiv översatt till att motsvara tusen år.

Utifrån vårt perspektiv på mer än 2000 år efter Hans uttalande, kan vi nu se hur även denna period med världen under Messias blivit uppfylld, efter att vi nu lever 2000 år efter den tid då Jesus vandrade på jorden. Det ger oss då insikten att den tusenåriga period, som motsvarar Guds vilodag, mycket snart kan komma att bryta in!

Man kan undra om inte sådan gammal insikt, som denne rabbin hade för så länge sedan, borde få oss än mer intresserade av att ha ett bibliskt och profetiskt perspektiv på vår tid.

I Gemara, en kommentar till Talmud som innehåller rabbiniska kommentarer, sägs så här: "Rabbi Ketina har sagt att i slutet av världens sex tusen år skall världen förvandlas och att det då skall gå i fullbordad vad profeten säger: 'Herren ensam skall vara upphöjd på den dagen.' Jes. 2:17."

När det gäller denna insikt om de sex skapelsedagarna som en period av sex tusen år och hur den sjunde dagen motsvarar ett sabbatsårtusende, säger David Gregory, en lärd man i Oxford, död 1710, så här: ”Denna judiska gamla tradition finner vi i de sibyllinska böckerna, hos Hermes Trismegistus, den antogs sedermera av de kristna kyrkofäderna, av vilka vi kan nämna Klemens av Rom samt Teofilus, biskop i Antiokia, såsom de äldsta.”

Vi skall alltså även ge några exempel från de kristna kyrkofäderna, hur de hade samma synsätt som vi tidigare här har gett exempel på. Det första vi kan notera är att historikern Gibbon konstaterar att uppfattningen om en förändring efter 6000 år, var den uppfattning som de kristna hade under de första 400 åren efter Kristus. Här återges några exempel på hur man under de första kristna århundradena uttryckte sig om detta.

Irenaeus var biskop i Lyon, född cirka år 130, skriver så här: ”På sex dagar skapades världen och på sex tusen år skall den fullkomnas och det är i det sjunde årtusendet den skall fullkomnas, sedan Antikrist förut regerat 1260 dagar. Herren skall återkomma från himmelen i sin Faders härlighet och då skall han kasta Antikrist och dem som lyda honom i eldsjön, men rättfärdiga skall han ge riket och den därtill hörande vilan eller sabbaten, den heliga sjunde dagen och sålunda skall han fullborda det åt Abraham givna löftet om arvet.”

Cyprianus var biskop i Karthago, född cirka år 200, hade också den lära som de andra kyrkofäderna hade. Han såg alltså att världen skulle ha en period av 6000 år och att allting skulle fulländas under det sjunde årtusendet.

Lactantius verkade som skriftställare omkring år 300. Han skriver: ”När sex tusen år är fullkomnade skall änden på tingens närvarande tillstånd inträffa. Då alla Guds verk fullbordades på sex dagar, så följer därav att världen skall förbli i sitt närvarande tillstånd i sex eoner, det är sex tusen år, och då han efter att ha fullkomnat sina verk vilade på den sjunde dagen och helgade den, så följer därav att vid slutet av de sex tusen åren skall ondskan vara utrotad från jorden

och rättfärdigheten skall vara rådande under de följande tusen åren.”

Vi skall även citera Barnabasbrevet som ingår i De apostoliska fädernas skrifter. Detta skrevs omkring år 130-140. Vi citerar följande från detta brev: ”Ge akt barn på vad detta betyder: ’Han fulländade dem på sex dagar.’ Det utsäger att Herren på sex tusen år, fulländat allt. Ty en dag i dag är för Honom tusen år. Alltså barn, på sex dagar, det är de sex tusen åren skall allt fulländas. ’Och Han vilade på sjunde dagen.’ Det betyder: när Hans Son skall komma och göra en ände på den orättfärdiges tid och skall döma de gudlösa och förvandla solen, månen och stjärnorna, då skall Han rätt vila på den sjunde dagen.”

Vi skall till sist också lyfta fram ett mycket känt namn från kyrkohistorien, nämligen Hieronymus. Han föddes omkring år 347 och dog 420. Han har gått till historien som den som översatte Bibeln från grekiska och hebreiska till latin. Han lärde att världen skulle efter 6000 år ingå i en fulländning då Kristi ankomst skulle inträffa.

Det är alltså många som genom historien har trott och framfört åsikten att det efter den bibliska tideräkningens sextusenåriga period, kommer världen att genomgå en omfattande förändring. Eftersom vi i vår tid befinner oss vid den ungefärliga tidpunkten för att denna sextusenåriga period har nått sin fullbordan, borde det inte mana oss till eftertänksamhet och reflektion över att det här kan finnas kunskap att ta vara på? Borde vi inte vara införstådda med och uppmärksamma på detta, som tidigare uttalats om denna tid?

Det vore förmätet och nonchalant av oss i vår tid att bara bortse från vad olika gudfruktiga och lärda människor har fört fram angående det som vi här har citerat. Nu om någonsin borde vi tränga in i detta budskap, som också kan kopplas till den bibliska profetiska kunskapen.

3

Judarnas tid

Vi har i inledningskapitlet kunnat konstatera att Bibeln ger oss den insikten att Gud har bestämt tider för sitt handlande. Det ger oss trygg förvisning om att Gud verkar efter en plan och att tillvaron inte är slumpmässig.

När det gäller Guds planer, kan man inte bortse från att Han efter dessa utvalde ett speciellt folk att verka igenom. Han utvalde Abraham att bli stamfader för detta folk.

När Gud kallade på Abraham, sa Han till honom att dra bort från sitt land till ett annat där han skulle bli stamfader: *"Där skall jag göra dig till ett stort folk. Jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bli en välsignelse."* 1 Mos. 12:2.

Till detta folk planerade Gud att sända sin egen Son för att dö för världens synder. Det är idag en händelse som vi kan blicka tillbaka på och även få del av genom den försoning som Jesus utförde mellan Gud och människan.

Gud har också en tidsplan för detta folk. Vi finner detta tydligt framställt i följande text: *"Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad för att göra slut på överträdelse, försegla synder, försona skuld, föra fram en evig rättfärdighet, fullborda syn och profetia och smörja den Allraheligaste. Vet därför och förstå: Från den tid då ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas och byggas upp till dess den Smorde Fursten kommer, skall det gå sju veckor och sextiotvå veckor. Gator och vallgravar skall på nytt byggas upp, trots tider av svårigheter."*

Men efter de sextiotvå veckorna skall den Smorde förgöras, helt utblottad. Och staden och helgedomen skall förstöras av folket till en furste som kommer. Men slutet kommer som en störtflod. Intill änden skall det råda krig. Förödelse är fast besluten.” Dan. 9:24-26.

I inledningen av detta avsnitt kan vi alltså se att det är en tid av sjuttio veckor som är bestämda och knutna till detta folk. Hur skall vi förstå dessa sjuttio veckor? Det är inte helt lätt, men jag vill här kortfattat ge en inblick i vad som kan menas med dessa veckor och hur de skall förstås.

I min bok *Midnattstid* har jag skrivit om detta och jag återger här ett avsnitt från den: ”När det gäller ordet ’veckor’ som förekommer i texten, så är det ordet ’shabua’ i hebreiskan, vilket bokstavligen menas ’sju’. Judarna hade allmänt en tidsräkning med årsveckor. När det alltså i texten står veckor så kan det enligt grundtexten läsas sju, och tas gånger antalet som anges.

Profetian förutsäger först ’sju veckor’ (sjuor, grundtext). Det talas alltså om sju sjuor, = 49 år, enligt årsveckorsberäkningen. Under den tiden kunde vi läsa att: *’gator och vallgravar skall på nytt byggas upp, trots tider av svårigheter.’* Den tid som det senare visade sig att det tog att återuppbygga Jerusalem var 49 år.

Sedan talas det om ’sextiotvå veckor’ (sjuor, grundtext), alltså 62 gånger 7, vilket blir 434 år. Tillsammans med den först angivna tidsperioden på 49 år, läggs 434 år, vilket då blir 483 år. Denna tid skulle räknas från att: *’det ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas’.*

Vi kan bara konstatera hur exakt denna profetia gick i uppfyllelse, den angivna tiden visade sig stämma. Den profetiska tidsangivelsen, angiven i Daniels bok, löpte fram till just tiden för Jesu död på korset. Det var också enligt profetian den tid som skulle gå från det att befallningen om Jerusalems återuppbyggnad gick ut, fram till tiden då den Smorde skulle förgöras. Så exakt beskrivs alltså denna viktiga händelse som var förutsagd av profeten Daniel redan på 500-talet f Kr.

En annan tydlig profetia i dessa verser från Dan. 9, är profetian om Jerusalems förstörelse och templets ödeläggelse. Om detta kan

vi läsa efter profetian om hur *'den Smorde förgöras, helt utblottad*. Sedan står det: *'Och staden och helgedomen skall förstöras av folket till en furste som kommer.'* Detta fick också sin bokstavliga uppfyllelse när det romerska väldet, med sina härar under Titus anförande, ödelade Jerusalem och templet år 70 e Kr.

Sammanfattningsvis kan sägas att de olika profetiorna, som vi här har visat på från Gamla testamentet, pekar på en bestämd tidsperiod. Under denna tidsperiod föddes Jesus. Efter detta förändrades bilden, spiran togs från Juda stam, templet ödelades och de 69 årsveckorna passerade. Dessa olika tecken, som finns angivna såsom vägledning i Gamla Testamentet, var då uppfyllda och har sedan dess inte stämt in på någon annan tid." (Slut citat ur Midnattstid.)

Vi ser alltså att 69 veckor av dessa profetiska veckor har förflutit och fått sin uppfyllelse. Men det stod att 70 veckor var bestämda över folket, det måste alltså finnas en förklaring till den sista veckan om sju år också. Det gör det också och den profetiska beskrivningen finns i den vers som följer efter de verser som vi här ovan citerade från Danielsboken, den versen lyder så här: *"Han skall stadfästa förbundet med de många under en vecka, och mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer. Och på styggelsens vinge skall förödaren komma, till dess att förstöring och oryggligt beslutad straffdom utgjuts över förödaren."* Dan. 9:27.

Den 70:e veckan som är bestämd över folket verkar alltså vara en särskild vecka om sju år. Vi ser också att denna vecka delas i mitten genom det som uttrycks på detta sätt: *"mitt i veckan"*. Det betyder alltså att efter tre och ett halvt år, så händer det ytterligare något under en ny period på tre och ett halvt år.

Det som är intressant är att dessa perioder om tre och ett halvt år, återfinns i Bibelns sista bok, Uppenbarelseboken. Huvudinnehållet i den är en beskrivning av en intensiv och händelserik tid i avslutningen av denna tidsålder. Denna sista sjuårsperiod, och delningen av den i två delar, finns beskriven på tre olika sätt i Uppenbarelseboken. Dels anges den som 1260 dagar, Upp. 11:3 och Upp. 12:6. Dels finns den uttryckt genom att den anges som 42 månader, Upp. 11:2

och Upp. 13:5. Slutligen finns den också i den mer kryptiska beskrivningen ”en tid, tider och en halv tid”, Upp. 12:14. Den gängse uttydningen av detta är att det är uttryck för ett år, två år och ett halvt år, alltså även här blir summan tre och ett halvt år.

Att nu den sista årsveckan återfinns i Uppenbarelseboken, det utgör ett kraftigt argument för att denna fortfarande inte har fått sin profetiska uppfyllelse. Det finns ett drag i den moderna teologin att dess anhängare vill placera in även den sista av dessa årsveckor till historisk tid. Att det mesta av Uppenbarelsebokens innehåll också skulle ha haft sin uppfyllelse, är också något som alltmer på senare tid hävdats i teologiska kretsar. Detta handlar om ett svek emot den profetiska uppenbarelsen som Gud gett i sitt ord som vägledning för den sista tiden. Det kan också ses som ett bekvämt sätt att bli av med allvaret i de svåra händelser, som är beskrivna i Uppenbarelseboken, genom att tro att dessa skulle tillhöra historien och inte höra framtiden till.

Det är allvarligt att detta betraktelsesätt av såväl Daniels profetia som Uppenbarelseboken vunnit alltmer insteg i olika kristna sammanhang. Detta medför att den profetiska vaksamheten uteblir och kunskapen om den yttersta tiden fördunklas. Detta är allvarligt med tanke på att vi när som helst kan gå in i det profetiska skeende som dessa två böcker, Daniels bok och Uppenbarelseboken, skildrar.

Det borde också vara uppenbart av den text som handlar om Daniels sista årsvecka, att den inte gått i uppfyllelse. Då vi kopplar samman texten i Danielsboken med den undervisning som Jesus ger när det gäller hans tillkommelse, ser vi att detta måste handla om ett framtida scenario som är kopplat till Jesu återkomst.

Jesus säger så här: *”När ni då ser förödelsens styggelse, som profeten Daniel talar om, stå på helig plats – den som läser detta bör noga lägga märke till det.”* Matt. 24:15.

Här refererar Jesus till Daniel 9:27, där det talas om den 70:e årsveckan, och där denna *”förödelsens styggelse”* som Jesus nämner, återfinns. När denna blir en verklighet, säger Jesus: *”Ty då skall det bli en så stor nöd att något liknande inte förekommit sedan världens*

begynnelse och aldrig mer skall förekomma.” Matt. 24:21.

Efter denna tid av nöd, är det viktigt att inse det som Jesus säger skall inträffa: *”Strax efter de dagarnas nöd skall solen förmörkas och månen inte ge sitt sken. Stjärnorna skall falla från himlen, och himlens krafter skall skakas. Då skall Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk skall jämra sig, när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet.” Matt. 24:29-30.*

Vad som blir uppenbart av denna Jesu undervisning, som Han kopplar till Daniels förutsägelse om den 70:e årsveckan, är att den är bunden till Hans återkomst, detta framgår tydligt av de sista verserna som citerades.

Detta är en klassisk bibeltrogen syn som vi kan finna i olika sammanhang och vi skall här ge ett exempel på hur klart detta framställts. Det är hämtat från Studiebibeln:

”Daniels profetia placerar upprättandet av förödelsens styggelse till mitten av den 70:e årsveckan, Dan. 9:27. Och när Jesus påminner om Daniels profetia, säger han att förödelsens styggelse skall sättas upp under ändens tid, i begynnelsen av den stora vedermodan och strax före Människosonens ankomst på himmelens skyar. Den sjuttionde årsveckan måste alltså tillhöra ändens tid, denna tidsålders avslutningsfas. (Dr A. J. McClain).

I och med detta blir det tämligen klart att den sista årsveckan också blir tidsramen för Uppenbarelsbokens syner om den stora vedermodan och den antikristliga tiden. Så är saken framställd i Daniels bok.

Bland bibeltolkarna råder olika meningar om hur bokstavligt man skall tolka de aktuella händelserna. Och det är inte heller klart vad man skall lägga in i offrets avskaffande, förödelsens styggelse och andra liknande uttryck. Men det råder stor enighet om att det är den sjuttionde årsveckan hos Daniel som utgör Uppenbarelsbokens kronologiska ram. Man kunde räkna upp en nästan ändlös lista av namn på exegeter som hävdar detta. Bland de skandinaviska namnen nämner vi endast P. Madsen, Brochmann, Hedegård, Olav Moe och Eritslund. I övrigt kan nämnas sådan

som Bruce, Walter Scott, L. Strauss, Walvoord, Tatford, Morris m.fl.” (Slut citat. Studiebibeln Band IV sid. 841, 843.)

Låt oss hålla fast vid den gamla klara förkunnelsen och inte falla offer för liberalteologiska tankar som fördunklar det profetiska seendet och som närmast kan betraktas som önsketänkande och ett avvikande från det profetiska allvar som gudsordet ger när det gäller den yttersta tiden. Det är inte det som vi är i behov av utan ett profetiskt uppvaknande!

Vi har konstaterat att när den 69:e veckan om sju år gick ut tidsmässigt, var tiden kommen för den Smorde, alltså Jesus, att förgöras. Judarna insåg inte att Jesus var den Messias de väntade på. I det stora hela så förkastades Jesus av sitt eget folk.

En svår period för det judiska folket inleddes efter Jerusalems förstörelse och templets ödeläggelse år 70 e Kr. Judarna kom att förskingras ut över hela världen. Under denna tid av förskingring har judarna fått lida oerhört mycket, det har varit en lång tid av svårigheter för detta folk. Historien bär vittnesbörd om detta.

De bibliska profetiorna har också ett annat vittnesbörd att frambära. De har ett budskap om upprättelse för detta lidande folk och ett budskap om att de skulle få komma tillbaka till sitt land. Idag ser vi uppfyllelsen av dessa profetior. De borde ge oss en tankeställare så att vi inser att vi lever i en profetisk tid.

4

Judarnas upprättelsetid

Om den judiska historien under förskingringen har varit en mörk tid av lidande under 2000 år så har nu den tiden vänts till en tid av ljus och upprättelse. Denna tid började under det förra århundradet.

När lidandet hade nått sin kulmen genom förintelsen av ungefär 6 miljoner judar, insåg världssamfundet att judarna behövde ett nationalhem där de kunde bo och känna sig trygga. FN beslutade genom en omröstning den 29 november 1947, att ett sådant nationalhem för judarna skulle upprättas i deras forna hemland.

Det var ett historiskt beslut som fattades denna dag i FN. Det var också en händelse av största profetiska dimension. Beslutet förverkligades året efter då Israels självständighetsförklaring upplästes på aftonen den 14 maj 1948. Då föddes en nation på en enda dag, ett profetiskt under förverkligades inför världens ögon.

Många bibelläsares tankar gick till det gamla profetordet hos Jesaja: *"Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande? Kan ett land komma till liv på en enda dag, eller ett folk födas på en enda gång, eftersom Sion föder sina barn redan när födslovåndan börjar?"* Jes. 66:8.

Profeten uttrycker det unika med det som han profetiskt får frambära. Som en förundrad fråga framställs det: *"Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande?"*

Visst finns det anledning att förvånas. Något liknande har aldrig

förr inträffat – denna nations upprättande och folket som återvänder till sitt forna hemland. Ett folk som levt i en tvåtusenårig förskingring är tillbaka i sitt land!

Till det unika hör att det fortfarande finns ett judiskt folk, trots att de under så lång tid levt bland andra folk. Andra folk som förlorat sitt land eller blivit bosatta i andra länder assimileras och efter ett par århundraden har deras identitet gått förlorad. Ett enda folk särskiljer sig på detta område – judarna.

De är det eviga folket, det speciella folket, som alltid kommer att finnas. De har faktiskt ett löfte av Gud på det: *”Så säger Herren, han som har satt solen till att lysa om dagen och månen och stjärnorna till att lysa om natten, i ordnad gång, han som rör upp havet så att dess böljor brusar, Herren Sebaot är hans namn: Om denna ordning inte längre består inför mig, säger Herren, först då skall Israels släkte upphöra att vara ett folk inför mig för alltid.* Jer. 31:35-36.

Profeten Jesajas förvåning uttrycktes på följande sätt: *”Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande?* Ja, vem är det som har hört och sett det unika som skett med Israel? Svaret är att det är vi som lever i denna generation.

Judarnas återupprättelsetid är nu, den sker inför våra ögon. Detta borde leda till ett massivt andligt uppvaknande. Den som inte ser hur profetiorna om tidstecknet Israel uppfylls, kommer förmodligen inte att se något annat tidstecken heller.

Naturligtvis finns det bland judarna dem som har perspektiv på deras unika historia. En av dessa var Israels förste premiärminister David Ben-Gurion, som var den som läste upp Israels självständighetsförklaring.

Han skriver så här i sin bok *Det återuppståndna Israel, om den första källan för landet Israel:*

”Den första – det messianska hoppet – var djup, irrationell, oberoende av tid och rum, lika gammal som själva judenheten. Dess ursprung är knutet till berättelsen om Abraham, den förste hebrén, till vilken Herren sade: ’Åt dina efterkommande skall jag ge detta land’. (1 Mos. 12:7).”

Han ser alltså löftet som Gud en gång gav till Israels stamfader, att det står fast. Han talar också om det messianska hoppet. Även vid andra tillfällen lyfter han fram just detta särskilda hopp, kopplat till judarnas församlande: ”Vi lever i den messianska tiden och det är Herren, vår Gud, som församlar oss och det skall vi inte sätta oss emot.” Vid ett annat tillfälle yttrade han: ”Vårt folk måste först komma tillbaka till sitt land, sedan skall Messias komma.”

Ben-Gurion talar alltså om att judarnas återkomst till sitt forna hemland är förutsättningen för att Messias skall komma. På så sätt utgör judarnas återförsamlande, som nu sker, ett tecken på att deras förväntade Messias nu kan komma.

Man kan säga att när nu judarna är tillbaka i sitt land, utgör det ett profetiskt tecken för såväl judar som kristna. Kristna över hela världen lever med det profetiska synsättet att nu när landet Israel är en verklighet och judarna återförsamlas, är det ett tecken på att Jesu återkomst står för dörren.

Snart kommer den långa väntan hos judar och kristna att få sitt slut. Det stora kommer att inträffa i denna värld. De som väntade på sin Messias och Frälsare skall få se sin tro uppfyllas. Det har varit en lång väntan, men snart så är denna väntan över!

Väntan hos judarna att också få återvända till sitt hemland har varit mycket lång, men nu är deras väntans tid över. Varje dygn återvänder judar till sitt ursprungsland.

Det är en gigantisk invandring som skett sedan staten Israels tillblivelse. Det är också en invandring som är grundad på Guds löften. Även detta såg David Ben-Gurion. Han var övertygad om att det var Gud som församlade judarna, och vid ett tal 1961 läste han Jes. 11:11-12 och sa: ”Idag har vi förmånen att se fullbordandet av dessa profetior och Bibelns löfte. Från norr och söder, från öster och väster, från hundra länder förlossas de förskingrade och återvänder för att på nytt bygga upp sina liv.”

Så här lyder det profetiska löfte som han hänvisade till hos profeten Jesaja: *”På den dagen skall Herren för andra gången räcka ut handen för att friköpa en rest av sitt folk, som är kvar från Assyrien,*

Egypten, Patros, Nubien, Elam, Sinear, Hamat och havsländerna. Han skall resa ett baner för hednafolken och samla de fördrivna av Israel och de kringspidda av Juda från jordens fyra hörn.”

Det finns de som har svårt att tro på Bibelns profetiska uppfyllelse i vår tid. De ser Bibeln mer som en historisk bok utan relevans för dagens händelser. De som tror så vill gärna hävda att det ovannämnda citatets betydelse skulle gälla återförsamlandet från den babyloniska fångenskapen som ägde rum på 500-talet före Kristus. Hur felaktigt ett sådant synsätt är, det framgår av själva profetian som Jesaja frambär, där han talar om ett församlande från *”jordens fyra hörn.”*

I ett annat sammanhang kungör Herren att judarna skall församlas från alla väderstreck. *”Frukta inte, ty jag är med dig. Jag skall låta dina barn komma från öster, och från väster skall jag samla dig. Jag skall säga till länderna i norr: ”Ge hit!” och till södern: ”Håll dem inte tillbaka! För hit mina söner fjärran ifrån och mina döttrar från jordens ände.”* Jes. 43:5-6.

Återförsamlandet från den babyloniska fångenskapen var naturligtvis inget församlande från alla väderstreck. Det var bara från en riktning. Vi kan inte bortse från alla de bibelställen som talar om judarnas återförsamlande. Det handlar om ett 60-tal i inte mindre än 14 av GT:s böcker. Den som vill bortförklara det som nu uppfylls av de profetiska löften i GT, har många bibelställen att bortförklara!

Istället för att ifrågasätta de många uppfyllda löften, som nu kan ses med våra fysiska ögon, behöver vi än mer studera Guds plan för det folk som Han utvalde och där Han uppreste profeterna att förmedla Guds uppenbarelser. Till detta folk sände Han också sin egen Son att dö för människornas synd.

Hur vi än ser det kan vi inte komma ifrån att cirka tre fjärdedelar av Bibeln handlar om Israel, dess folk och händelser kopplat till detta land. Israel omnämns närmare tusen gånger i den Heliga skriften. Det är flera än antalet gånger som Jesus och andra centrala begrepp omnämns.

Det framgår tydligt att Gud har en speciell plan med det folk

som Han en gång utvalde. Det är också uppenbart att det finns en tidsplan och ett särskilt handlande med detta folk. Vi kan se det på flera ställen i Skriften.

Ett ord i Hosea 6:2 kan ge oss en bild av hur Herren talar om tid och handlande med sitt egendomsfolk: *”Han skall om två dagar på nytt göra oss levande, ja, på tredje dagen skall han låta oss stå upp, så att vi får leva inför hans ansikte.”*

Tidigare har vi belyst hur tusen år är som en dag för Herren, detta med citat från både GT och NT. När vi nu läser om hur Hosea profeterade att Gud skall göra sitt egendomsfolk på nytt levande efter två dagar, kan vi se hur väl detta stämmer. Det har nu gått tvåtusen år sedan det judiska folket mötte sitt öde. Det har varit en mörk tidsperiod.

Det profetiska ordet har ett annat vittnesbörd också, det är att en ny tid skall komma efter dessa två dagar, dessa två årtusenden, och det är vad som sägs i den andra delen av versen i Hosea 6.2: *”På tredje dagen skall han låta oss stå upp, så att vi får leva inför hans ansikte.”*

Ett nytt årtusende väntar på ett alldeles särskilt sätt det judiska folket. De skall uppstå. Det är detta skeende som redan har börjat och som pågår intensivt i nutid. Judarna är tillbaka i sitt forna hemland och staten Israel är upprättad.

Detta är en del av Guds handlande och tanke med det gamla förbundsfolket. En ny tidsera som kommer att vara i tusen år, det som vi kallar för tusenårsriket, väntar nu detta folk. Upp. kap. 20 beskriver denna tidsperiod om tusen år. Det är inte det enda stället i Bibeln som talar om den tiden, många andra bibelställen i GT syftar också på denna annorlunda tidsperiod.

Den kommer efter att församlingens och den stora vedermödans tid har avslutats. Det är en tidsperiod efter Jesu andra tillkommelse och därför berör den inte på samma sätt oss som lever nu. Vad vi väntar på är Jesu uppenbarelse på himlens skyar och mycket talar för att den tiden är mycket nära.

Samme Jesus som avslutar församlingens tid med att möta sitt försonade och frälsta folk på skyarna skall också uppenbara sig för

judarna och de skall då se att Han är den utlovade Messias som de väntat på. Detta kommer då att uppfylla den allra sista profetiska utsagan i Hosea 6:2: *”Vi får leva inför hans ansikte.”*

Judarna kommer alltså att nå fram till sin förutbestämmelse och det mål som Gud har för dem. Paulus förstod Guds plan, som varit som en dold hemlighet, men som han fått insikt i och ville förmedla då han skriver: *”Bröder, jag vill att ni skall känna till denna hemlighet, för att ni inte skall ha för höga tankar om er själva: förstockelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in. Och det är så hela Israel skall bli frälst, som det står skrivet: Från Sion skall Frälsaren komma och skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. Och detta skall vara mitt förbund med dem, när jag tar bort deras synder.”* Rom. 11:25-27.

Vad vi kan se av detta sammanhang, är att det finns en koppling mellan oss som ”hedningar” och det fulla antalet av oss som blivit frälsta i de olika ”hednaländerna”. Då händer något: *”hela Israel skall bli frälst”*. Då har judarnas tid kommit, den kristna församlingens tid är ute, de kristna har mött sin Frälsare och då möter judarna sin Messias som också blir deras Frälsare.

Att de troendes tid för mötet med Jesus på himlens skyar, när som helst kan vara inne, det kan vi utläsa av det skeende som nu äger rum hos det judiska folket. Återkomsten från den förskingring de varit med om, pågår nu.

Nu uppfylls profetiorna och det är ett intensivt skeende som pågår kring det judiska folket, som Gud församlar efter två årtusenden. Hur viktigt är det inte att äga denna insikt!

Jerusalems upprättelsetid

Vi har lyft fram att det judiska folket och landet Israel är på väg att upprättas. Detta sker enligt Bibelns profetiska förutsägelser.

Staden Jerusalem går i detta sammanhang inte att komma förbi. Staden utgör en mycket väsentlig del av såväl Bibelns sammantagna budskap som det profetiska skeendet i den yttersta tiden.

Först kan vi konstatera den stora och framträdande roll som Jerusalem har i Guds ord. Jerusalem omnämns över 700 gånger i Bibeln. Dessutom benämns denna stad på flera andra sätt. Enligt uppgift så rör det sig om 60 andra olika namn och titlar. Det handlar totalt om att staden omnämns cirka 1000 gånger i Bibeln, det är ungefär samma antal som Israel omnämns.

Vi förstår av detta att staden Jerusalem har en mycket framträdande och stor betydelse. Precis som Gud utvalde det judiska folket och gav dem ett land, har Han också utvalt en stad, och det är Jerusalem. Detta utväljande av Gud framgår också tydligt när Han säger: *"Åt hans son skall jag ge en stam, så att min tjänare David alltid har en lampa inför mitt ansikte i Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt mig för att där fästa mitt namn."* 1 Kung. 11:36.

Utväljandet har också ett syfte, Gud skall till denna stad fästa sitt namn. Det talar om den enorma betydelse som Jerusalem har! Ingen annan stad i världen har Gud uttalat något likande om. Jerusalem har genom detta utväljande av Gud en andlig dimension av absolut största dignitet. Att inte förstå det är att missa en av de stora centrala

grundtankarna i den plan som Gud har!

Innan vi kommer in på den profetiska dimensionen kring staden Jerusalem, skall vi bara se tillbaka på utväljandet av Jerusalem och hur det gestaltat sig i historien. På Herrens uppdrag byggde kung Salomo ett tempel åt Honom i Jerusalem. Det var en magnifik byggnad som strålade och glänste i folkens ögon.

Alla förstod att denna byggnad var speciell och hade ett särskilt budskap, den bar vittnesbörd om den levande Guden, alltings Skapare. Det måste ha varit en enorm upplevelse att komma till Jerusalem för att se denna byggnad. Inte undra på att folk vallfärdade för att göra det.

När templet var byggt och skulle invigas, sanktionerade Gud denna byggnad på ett alldeles särskilt sätt så att det blev uppenbart för folket: *"När Salomo hade slutat sin bön kom eld ner från himlen och förtärde brännoffret och slaktoffren, och Herrens härlighet uppfyllde huset."* 2 Krön. 7:1.

Vilken invigning, eld från himlen och Herrens härlighet som uppfyllde templet! I sanning stadfäste Gud detta tempelbygge och på så sätt fäste Han sitt namn vid staden Jerusalem.

Hur Gud ytterligare är förbunden med denna stad och för alla tider fäst sitt namn vid den, det visar det som hände ungefär 1000 år senare. Det var när ett kors upprestes i Jerusalem på vilket Hans älskade Son dog en försonande död för människor. Människor världen över förknippar för alltid Jerusalem med denna händelse.

Det tempel som byggdes av kung Salomo stod rest i Jerusalem under en tid av nästan fyra hundra år. Den babyloniske konungen Nebukadnessars härar drog år 586 f Kr upp till Jerusalem och ödelade då detta tempel. Ett nytt tempel påbörjades efter den babyloniska fångenskapen och invigdes år 516 f Kr. Senare lät kung Herodes bygga ut detta tempel, det var det tempel som fanns på Jesu tid.

Även detta tempel ödelades. År 70 e Kr kom de romerska härrarna till Jerusalem och förstörde såväl staden som templet. Detta hade också Jesus profetiskt förvarnat sina lärjungar om: *"När Jesus lämnade templet och var på väg ut, kom hans lärjungar fram och vi-*

sade honom på tempelbyggnaderna. Men han sade till dem: "Ni ser allt detta. Amen säger jag er: Här skall inte lämnas sten på sten. Allt skall brytas ner." Matt. 24:1-2.

Jerusalem och templets förstörelse var naturligtvis en oerhörd smärtsam upplevelse för det judiska folket. Judarna har begråtit detta under alla tider sedan dess. Ett hopp om en återupprättelse för Jerusalem efter år 70 och templet har dock funnits i den judiska folksjälen, allt sedan ödeläggelsen.

När det gäller templet har det gjorts ansträngningar för att återuppbygga det. Det har dock varit omöjligt rent politiskt under större delen av den tid som förflutit sedan det förstördes. Detta har berott på att andra länder haft kontrollen och bestämmanderätt över Jerusalem.

Vid ett tillfälle öppnades dock en möjlighet för att ett återuppbyggande skulle ha kunnat bli förverkligat. Det var på 300-talet då Julian var den romerske kejsaren. Han skickade några ledare till Jerusalem och uppmanade dem att återvända till efterlevnad av Mose lagar och fädernas levnad. Judarna svarade att det inte var möjligt med tanke på att templet var nedbrutet.

När kejsar Julian fick detta svar gav han dem medel samt befälld dem att återuppbygga templet. Judarna tog sig då an uppgiften och började olika förberedelser. Man insamlade material och sökte rätt på de mest framstående hantverkarna samt rensade marken där templet skulle uppbyggas.

Det som därefter hände är både intressant och märkligt. Det finns olika historiska källor som talar om vad som utspelades år 363 i samband med att man just stod i begrepp att starta byggandet av templet. En som forskat i detta var pastor Warburton i London som gav ut en bok år 1750 med den långa titeln *Julian – eller en avhandling om jordskalvet och utbrottet av eld som slog ned denne kejsares försök att återuppbygga templet i Jerusalem*. I denna avhandling återges flera händelser som inträffade. Den första var att ett jordskalv inträffade som kastade omkull högarna med material. Därefter utbröt en eldsvåda som spreds över området där templet skulle byggas. Detta

gjorde att planerna på ett återuppbyggande av templet upphörde. Många såg det som hände som ett tecken från Gud, eftersom det inträffade precis vid den tidpunkt då man skulle påbörja det egentliga tempelbygget. Sedan dess har det inte gjorts några egentliga försök att återuppbygga ett tempel i Jerusalem.

När det gäller staden Jerusalem har judarna genom alla tider sedan förskingringen, burit på hoppet om att en dag få återvända till den. Detta har uttryckts då judarna i de olika länderna, till vilka de blev förskingrade, årligen firade den judiska påskhögtiden. Den måltiden avslutades med en hälsning: ”Nästa år i Jerusalem.”

Generation efter generation har lagts i graven utan att hoppet har förbytt i ett förverkligande, detta ända fram till vår tid. Nu är judarna tillbaka i Jerusalem. Hur kan vi då undgå att inse hur speciell just vår generation är med tanke på detta?

När man talar om det bibliska Jerusalem och det som i vår tid sammanbinds med detta, är det den gamla stadsdelen, som brukar kallas Östra Jerusalem, som förknippas med detta begrepp. Denna stadsdel var fram till sexdagarskriget i juni 1967 ockuperad av Jordanien. Under kriget förändrades bilden, Israel övertog kontrollen över staden.

Detta årtal är av den största historiska och profetiska betydelse. Den stad som Gud utvalde var åter i händerna på Hans eget folk. Pusselbitarna i det profetiska pusslet har fallit på plats! Detta har alltså skett i den generation som nu lever. Tala om att vi lever i en profetisk tid!

Alltsedan 1967 är alltså Jerusalem åter under judarnas kontroll. Hur stort och viktigt detta är utifrån den himmelska världens synpunkt, belyses av det som Derek Prince har berättat och som är kopplat till sexdagarskriget då Jerusalem intogs av judarna. Vi återger här Princes berättelse om detta:

”Min vän, som jag kallar ’pastor W’, är en internationellt erkänd bibellärare, som gett prov på stor integritet och mogenhet. Någon gång i slutet på 50-talet eller i början på 60-talet deltog pastor W i ett bönemöte i ett hem, då han fick se en syn av något som hände

i himlen. Han såg en stor skara änglar som vände ansiktena mot jorden. De följde ivrigt händelser som utspelades på jorden, och det var tydligt att de gärna ville ta del i dem. Men ett gyllene snöre, som sträcktes ut framför änglarna, höll dem tillbaka på deras platser i himlen.

Pastor W stod där i undran över vad denna syn kunde innebära. Några år senare såg han i ett bönemöte en liknande syn av änglar i himlen, vilka hölls tillbaka av det gyllene snöret. Men denna gång drogs det gyllene snöret undan inför pastor W:s ögon. Omedelbart, och med synbar glädje och hänförelse, steg änglarna ner till jorden. Då upphörde synen och pastor W kunde inte se vad änglarna tog sig för på jorden.

Pastor W menade att ett besök av höga änglar skulle äga rum, och han begynte uppmana sina kristna vänner att inrikta sig på att den helige Ande på ett märkligt sätt skulle verka i det område där han haft de båda synerna. Men tiden gick och ingenting särskilt hände. Pastor W blev besviken och visste inte riktigt vad han skulle ta sig till, även om han inte kunde tvivla på riktigheten av de båda synerna.

När en ganska lång tid hade gått, kände han att han skulle kontrollera vad som hade hänt i världen vid tidpunkten för hans andra syn – då änglarna hade blivit frisläppta för att ta del i händelserna på jorden. Kanske synen hade något samband med någon händelse som var av särskild betydelse ur himlens synpunkt.

Han gjorde snabbt en upptäckt, som inte lämnade något tvivel om vad den andra synen betydde: Dagen då han fick denna syn var första dagen av sexdagarskriget. När pastor W delgav mig denna syn blev jag djupt gripen. Synen bekräftade vad jag redan kommit fram till genom mitt studium av den bibliska profetian och framför allt då Jesu ord i Luk. 21:24.” (Slut citat Derek Prince.)

Den reflektion man kan göra efter att ha tagit del av det som vi här återgav är: Om änglarna i himlen är så intresserade av Jerusalems återförening, borde då inte Guds folk på jorden vara mycket intresserade av den också?

Har Gud en särskild tidsplan med Jerusalem som vi nu ser håller på att fullbordas? Vi har i det tredje kapitlet citerat Dan. 9:24, inledningen på denna vers lyder så här: *”Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad...”*

Det sägs tydligt att Gud har en tidsplan som är kopplad till det judiska folket och *”din heliga stad”*. Detta uttryck syftar helt klart på Jerusalem. Det är en biblisk profetia som avser denna stad.

Det finns en uttalad profetia som bars fram på 1200-talet och som också visar på detta. Den talar om att Jerusalem skall genomgå olika tidsperioder. Det var Rabbi Judah Ben Samuel, som strax före sin död 1217 frambar ett budskap, som nu efter alla dessa år kan betraktas som synnerligen intressant.

Han talade om olika jubileumsperioder som skall komma över staden Jerusalem. För att vi skall förstå vad han menade med detta, skall vi påminna oss om den förordning som Gud gav till Israel:

”Ni skall helga det femtionde året och utropa frihet i landet för alla dess invånare. Det skall vara ett jubelår för er. Var och en av er skall då återvända till sin arvedel och var och en av er skall återvända till sin släkt.” 3 Mos. 25:10.

Det handlar alltså om tidsperioder där var femtionde år är ett jubelår. Utifrån detta talade Judah Ben Samuel om tidsperioder som skulle ha betydelse för Jerusalem. Den första perioden skulle omfatta åtta jubileumsperioder (8x50). Han sa, att under denna tidsperiod skulle Jerusalem vara under de ottomanska turkarnas välde. Historien kan visa oss så här i efterhand att det blev exakt så. Det ottomanska riket behärskade Jerusalem under åren 1517-1917.

Det kan också vara intressant att lägga märke till att denna tidsperiod började exakt 300 år efter Judah Ben Samuels död 1217, alltså sex jubileumsperioder (6x50).

Den ottomanska eran, när turkarna behärskade Jerusalem, avbröts 1917 under det första världskriget då turkarna kapitulerade och den engelske generalen Allenby tågade in i Jerusalem.

Judah Ben Samuel talade om att efter dessa åtta jubileumsperioder skulle det följa en nionde. Då skulle Jerusalem betraktas som ett

”ingenmansland”. När vi nu har facit i hand vet vi att under perioden 1917 till 1948 förvaltade England landområdet samt Jerusalem. Det var ett brittiskt mandat under denna tid.

Under det krig som bröt ut 1948, erövrade Jordanien det gamla Jerusalem och ockuperade den bibliska delen av staden fram till det så kallade sexdagarskriget 1967. Man kan alltså säga att under denna tidsperiod om femtio år, var Jerusalem som ett ”ingenmansland”. Under kriget 1967 intogs Jerusalem av Israel.

Judah Ben Samuel talade även om en tionde jubileumsperiod. Om den sa han att Jerusalem skulle behärskas av judarna och sedan skulle den messianska tiden börja. Vi vet att judarna väntar på Messias, att Han skall komma och regera i Israel. Vi ser också i profetiorna att det talas om att en sådan tid skall komma då Messias, Jesus Kristus, har återkommit och satt sig på tronen i Jerusalem.

Lägger man femtio år till 1967 kommer man till år 2017. Kommer Judah Ben Samuels utsagor att få sin uppfyllelse, kan det innebära att vi de närmaste åren får se händelser av stor profetisk dimension, såsom de som Uppenbarelseboken beskriver m.m. Det innebär också att vi i så fall lever mycket nära Jesu andra tillkomstelse.

Alla utombibliska profetior skall prövas, det är viktigt att vi betänker detta då vi tar del av det som här återgivits. Samtidigt kan vi inte heller förneka det intressanta med dessa femtioårsperioder kopplade till Jerusalem.

Hur vi än ser på profetior överhuvudtaget så kan ingen förneka att judarna, efter en nästan 2000-årig förskingring, är tillbaka i Jerusalem. Detta är ingen tillfällighet, utan en uppfyllelse av det profetiska skeende som Bibeln talar om i samband med den yttersta tiden och att Jesus skall komma igen.

Det sorgliga är att många, trots tydliga profetiska uppfyllelser, inte inser att vi lever i ett profetiskt skeende som tyder på att tiden härefter är kort. Varken profetior eller tidstecken tycks kunna väcka den som är andligt sovande.

6

Jerusalems profetiska framtid

Vi upplever i vår tid hur staden Jerusalem, den stad som Gud har utvalt, nu genomgår en upprättelsetid. Det är ett spännande skeende som nu pågår och detta kommer att bli alltmer händelserikt och dramatiskt. Därför är det av vikt att vi tar del av vad Bibeln profetiskt har att säga om denna stad.

Jerusalem är nu efter en ungefärlig period på 2000 år, åter i judarnas händer. Även om det finns många som opponerar sig mot detta, är det ändå ett faktum att hela Jerusalem är Israels huvudstad idag. De som står i opposition mot detta anser att åtminstone det gamla Jerusalem skall vara huvudstad i en kommande palestinsk stat.

Ett sådant krav behöver inte alls ses som någon självklar sak rent politiskt. Ser man till historien så är det inget annat folk som har haft Jerusalem som sin huvudstad, förutom det judiska folket.

När det sedan också talas om det ”palestinska folket”, så skall vi också utifrån historien se att det heller aldrig har funnits någon särskild folkgrupp med den beteckningen. Det har heller aldrig funnits någon palestinsk stat. Med det perspektivet så blir det inte heller så självklart att tala om både stat och huvudstad för ”palestinier”.

Det är så lätt att glömma detta historiska perspektiv och fakta när frågor kring detta idag diskuteras. De som idag betecknas som ”palestinier” är i själva verket araber. Egentligen var uttrycket ”palestinier” en beteckning på de judar som bodde i landet innan staten Israel proklamerades 1948. Det är faktiskt inte förrän efter sexda-

garskriget 1967 som araberna i detta område började kalla sig för palestinier, detta av taktiska och politiska skäl.

I detta sammanhang är det intressant att citera vad en av PLO:s tidigare försvarschefer uttalade 1977: ”Det finns ingen skillnad mellan jordanier, palestinier, syrier och libaneser... Vi är ett folk. Det är bara av politiska skäl som vi omsorgsfullt understryker vår palestinska identitet. Ty det är i arabernas nationella intresse att uppmuntra palestiniernas existens gentemot sionismen. Ja, existensen av en särskild palestinsk identitet förekommer bara av taktiska skäl. Upprättandet av en palestinsk stat är ett nytt medel att fortsätta kampen mot sionismen och för arabisk enhet...” (Slut citat.)

Med detta som bakgrund kan vi bara konstatera att det nu pågår en kamp om både landområden och staden Jerusalem. Vi skall i detta kapitel koncentrera oss kring kampen om Jerusalem. När det gäller denna kamp kan vi räkna med att den framöver kommer att hårdna. Detta kan vi konstatera utifrån det profetiska ordet, där detta är tydligt beskrivet:

”En profetia, Herrens ord om Israel. Så säger Herren, han som har utspänt himlen och lagt jordens grund och som har format människans ande i henne: Se, jag skall göra Jerusalem till en berusningens kalk för alla folk runt omkring. Också Juda skall drabbas, när Jerusalem blir belägrat. Det skall ske på den dagen att jag skall göra Jerusalem till en tung sten för alla folk. Var och en som lyfter den skall göra sig illa på den. Och alla jordens folk skall församla sig mot henne.” Sak. 12:1-3.

Det första vi kan konstatera är att detta är ”Herrens ord om Israel”. Det finns många åsikter om Israel och många gör uttalanden om detta land, men här är det Herren själv som talar. Det borde medföra att vi lyssnar mycket noga till budskapet, ty Han som talar är den som har utvalt Jerusalem. Vi kan också vara förvissade om att det Han säger också kommer att gå i uppfyllelse.

Övertygelse om att denna profetia i Sakarja bok inte gått i fullbord, men att den kommer att göra det, den kan man finna sedan långt tillbaka. Vi återger här ett exempel på det. I en bok *Hoppets profet*, en bok som innehåller betraktelser över profeten Sakarjas bok,

framkommer detta. Den är skriven av F. B. Meyer och boken är utgiven i Sverige år 1900. Angående den profetia som finns i Sakarja och som talar om en konflikt om Jerusalem skriver Meyer: ”Denna syn pekar hän mot en tid, ännu avlägsen, dock måhända inte så långt fjärran, då judafolket återvänt till sitt eget land, fast ännu i otro.”

Vi kan här konstatera hur fast författaren är i sin tro på det profetiska ordet, att det kommer att få sin uppfyllelse i framtiden. Han ger också uttryck för när den kommer att få sin uppfyllelse, det kommer att ske när ”de återvänt till sitt land”. När Meyer skrev detta så var fortfarande judarna i en världsvid förskingring och det var svårt att förstå hur de skulle kunna komma tillbaka till det land som de en gång blivit förskingrade ifrån.

Nu sitter vi med facit i hand och konstaterar att judarna är tillbaka i sitt land Israel. Det Meyer bara såg i tro och förtröstan på att det profetiska ordet skulle få sin uppfyllelse, det ser vi nu med våra fysiska ögon. Det borde då inte heller vara svårt för oss att tro på att denna profetia i Sakarja kommer att få sin totala uppfyllelse.

I denna profetia som Herren för fram genom profeten Sakarja, sägs det uttryckligen att det kommer att bli en konflikt kring Jerusalem. Vi kan också se att denna konflikt har en dimension som utvecklas och blir så omfattande att den berör hela världen. Detta läser vi om efter att vi läst att den har berört ”*alla folk runt omkring*”.

Med det perspektiv som vi nu har sedan staten Israels tillblivelse, har arabstaterna attackerat Israel i ett flertal krig och Jerusalem har också varit föremål för dessa attacker. Kriget 1967 resulterade i att Israel tog över det Östra Jerusalem, det historiska och bibliska Jerusalem.

Konflikten med Jerusalem i centrum kommer inte att stanna vid att den berör de angränsande arabländerna, utan den kommer att utvidgas så att alla folk berörs: ”*Jerusalem till en tung sten för alla folk.*” Hur kan detta bli möjligt, kanske en del undrar.

Ja, det kan mycket väl gestaltas så, det är inget otänkbart scenario. Vi vet att konflikten mellan palestinier och israeler engagerar en hel värld. Det finns ingen annan konflikt i världen, som FN

har antagit så många resolutioner om, som om just denna konflikt. Världssamfundet har verkligen varit engagerat på detta område. Vi kan också förvänta att detta kommer att fortsätta.

I de samtal som förts om att upprätta en palestinsk stat, har det varit ett ständigt krav att det Östra Jerusalem, det gamla Jerusalem, skall bli huvudstad i en sådan stat. Samtidigt har det från israeliskt håll sagts att man inte kan tänka sig detta. Kanske det kan bli så att Israel mer eller mindre blir påtvingat en sådan uppgörelse.

För att övervaka den spänning som kan komma att uppstå genom närkontakt mellan israeler och palestinier i Jerusalem, kan FN anse sig nödsakade att sända FN-trupper till Jerusalem, bestående av soldater från olika länder. På det sättet skulle konflikten kunna bli, som profetian säger, ”*en tung sten för alla folk*”.

Ett annat scenario som också är tänkbart, är att ingen uppgörelse kan komma tillstånd där bägge parter blir nöjda, och att FN anser att man skall internationalisera Jerusalem. Denna tanke är inte ny. Redan 1947 antog FN ett förslag där tanken var att internationalisera Jerusalem. Även ett sådant scenario kan tänkas leda till närvaro av FN-soldater.

På så sätt skulle det också kunna bli en tänkbar uppfyllelse av vad profetian talar om: ”*när Jerusalem blir belägrat*”. Vi kan inte säkert säga hur utvecklingen kommer att leda fram till att denna profetia uppfylls, men vi kan vara förvissade om att den kommer att gå i uppfyllelse. Med tanke på det aktuella politiska skeendet kring Jerusalem, kan detta snabbt bli en verklighet.

Många ser konflikten kring Jerusalem som endast en politisk konflikt, men det finns en religiös konflikt kring denna stad också. Det är viktigt att vi har detta perspektiv för att få en helhetsbild och förstå hur komplicerad Jerusalemfrågan är.

Staden Jerusalem är helig för tre religioner i världen: kristendomen, judendomen och islam. När det gäller territoriella anspråk på Jerusalem, så är det judendomen och islam som framställer dessa.

När det gäller judendomen är det lätt att konstatera att Jerusalem är för dem ”den heliga staden”, där templet en gång var rest. Det går

inte att bortse från den centrala roll som staden Jerusalem har i judendomen och hur ofta den omnämns i deras heliga skrift Tanach, vilken vi kallar för Gamla Testamentet.

Vad beträffar islams koppling till Jerusalem, så finns inte samma tydliga religiösa och historiska anknytning. Ett faktum är att Jerusalem inte omnämns en enda gång i Koranen. Däremot finns sedan 600-talet en islamsk helgedom på Tempelberget i Jerusalem. Det är den så kallade Klippdomen. Den blev färdigbyggd år 691.

Det finns också en moské på Tempelberget, det är Al-Aqsa moskén, belägen på den södra delen av området. Denna byggnad har sitt ursprung i den moské som byggdes år 705. Denna förstördes i en jordbävning år 749 men reparerades. Den var i bruk fram till år 1033 då den återigen förstördes i en jordbävning. Efter två år, 1035, var den återuppggdd.

Dessa byggnader är alltså resta på det område som de tidigare judiska templen var belägna på. Som bekant är det vid muren till detta tempelområde som judarna förrättar sina böner, vi känner den muren under benämningen "Klagomuren" eller Västra muren. När det gäller själva tempelområdet så står det under islamsk förvaltning. Israel beslöt att det skulle vara så vid intagandet av Östra Jerusalem 1967.

När det gäller Jerusalem finns det en uppenbar risk för en politisk konflikt mellan israeler och palestinier. Det finns också en annan grund för en konflikt av religiös natur kring denna stad, vi skall se på hur den ser ut.

Inom islam finns två huvudsakliga inriktningar, det är sunni- och shiaislam. Den största av dessa är sunniislam. Inom båda dessa finns det framtida profetiska förväntningar på att Jerusalem skall få en betydelse för deras trosuppfattning.

Om vi börjar med att betrakta den shiamuslimska inriktningen, är det så att där bär man på en förväntan att den tolfte imamen åter skall uppenbaras. Denne imam var den siste shaiimamen och han försvann spårlöst år 874 e Kr. I den shiitiska traditionen kallas denne tolfte imam för al-Mahdi. Man kan säga att det handlar om "mes-

sianska förväntningar” att denne skall återvända för att upprätta ett islamskt samhälle och detta skall ske i den yttersta tiden.

Förväntan på att den tolfte imamen skall återvända och uppenbara sig har blivit allt starkare på senare tid och detta kommer till uttryck på olika sätt även i dagspolitiken. Iran är det land där shiislam är den härskande religionen, vars lagstiftning också är baserad på islam. Högt uppsatta präster har makten. Det finns också en president, sedan 2005 är det Mahmoud Ahmadinejad som innehar denna post.

Han drivs av den religiösa föreställningen att den tolfte imamen, al-Mahdi, snart skall uppenbara sig. Detta har han gett uttryck för vid ett flertal tillfällen och han har i tal överraskat med att tala om den tolfte imamens återvändande. Till tron på detta återvändande hör att innan den tolfte imamen, al-Mahdi, kommer att uppenbara sig, måste det bli kaos på jorden. Efter det skall han återvända.

Här finns anledning till oro. Även politiskt finns det en oro och medvetenhet om det som vi här har gett uttryck för. Tidningen Telegraph gav uttryck för detta i en artikel redan den 14 januari 2006, då man skriver: ”Utsikterna för att en sådan man får kärnvapen är oroande. Den outtalade frågan är: Är herr Ahmadinejad nu frestad till en konflikt med väst så att han känner sig säker i tron på den nära förestående återkomsten av imamen? Än värre: kan han försöka underblåsa kaos i hopp om att skynda på hans återkomst?”

Denna oro som här uttalas är än mer befogad idag. Iran kan redan nu kommit betydligt närmare den punkt där man kan framställa kärnvapen. Det utgör ett verkligt hot. Om man därtill lägger den religiösa uppfattning som driver president Ahmadinejad, om att kaos måste föregå al-Madhis återkomst, då förstår vi att han kanske inte har några betänkligheter att skapa detta.

Ahmadinejad har dessutom vid ett flertal tillfällen i tal uttryckt att Israel skall utplånas. Det finns verkligen anledning att ta dessa tal på allvar. Även med tanke på det vi skrivit om att al-Madhis uppenbarelse måste föregås av kaos. Till det synsättet behöver också läggas att man förväntar att när denne uppenbarar sig skall han komma till

Jerusalem. Allt detta sammantaget kan vi också betrakta i ljuset av den profetiska förutsägelsen om en kommande strid om Jerusalem.

Vi skall också något se på den andra riktningen inom islam, alltså sunniislam. Även inom denna inriktning kan man finna förhoppningar på att Jerusalem skall vara ett centrum för islam. Vi skall här återge ett exempel på hur det kan komma till uttryck. I ett tal vid Islamic Movements årliga samling i Umm a-Fahm 2006 talade rörelsens ledare Sheikh Raed Salah. Han sa då: ”Snart kommer Jerusalem att vara huvudstad i det nya Muslimska kalifatet och kalifatets säte kommer att vara där.”

Detta är ett oerhört påstående och en utmaning, nästan som en krigsförklaring. Kalifat är ett centralt styre i ett islamiskt rike. Påståendet att ett kalifat skulle upprättas i Jerusalem, får minst sagt striden att hårdna om denna stad. Sheikh Raed Salah uttryckte vidare att Israel snart kommer att få lämna Jerusalem.

Även Yitzhak Reiter, professor i statsvetenskap vid Hebrew University och Ashkelon Academic College, har uppfattat dessa signaler. Han säger att Sheikh Raed Salahs större mål är att koppla Israels muslimer till den islamska världen och i framtiden göra Jerusalem till säte för ett islamskt kalifat.

Vi har alltså här sett att det finns en grogrund för en konflikt om Jerusalem på rent religiösa grunder, detta med de tankar som finns inom islam. Detta är naturligtvis inte lika känt för den stora allmänheten, som de risker som finns för en politisk konflikt.

Den dagsaktuella politiska bilden understryker hur aktuell Jerusalemfrågan är med tanke på förhandlingarna mellan israeler och palestinier. Här finns det ett krav från den palestinska sidan att det Östra Jerusalem skall bli huvudstad i en kommande palestinsk stat. Detta verkar vara en central och avgörande del för att en uppgörelse skall bli förverkligad, ja, för att fred skall kunna skapas. Det framgår av uttalanden som gjorts. Vi skall citera vad den palestinske presidenten Mahmoud Abbas sa till de 22 ledarna för Arabförbundet, när de var samlade till toppmöte i Libyen i mars 2010. Han sa vid det tillfället: ”Jerusalem är juvelen i kronan, det är porten och nyckeln

till fred” och tillade: ”Israels ockupation av staden väcker spänning, förvärrar situationen och kan antända krig i regionen och världen.”

Jerusalem är alltså å ena sidan som en krutdurk som kan starta ett krig med enorma konsekvenser, men å andra sidan också en nyckel till fred. Det talar om den stora betydelse som man kan se utifrån ett rent profant perspektiv.

Det är än viktigare att vi förstår Jerusalems betydelse utifrån ett andligt och gudomligt perspektiv. Detta med tanke på vad vi redan har konstaterat att det är denna stad, av alla städer i världen, som Gud har utvalt för att där fästa sitt namn. Detta säger allt om stadens betydelse i Guds ögon.

Vi har också konstaterat att det enligt profetiorna i Sakarja bok, kommer det att bli en strid om Jerusalem. Inte därför att Gud önskar det. Han vill att vi skall *”Önska Jerusalem frid! Må det gå dem väl som älskar dig.”* Ps. 122:6.

Det är bristen på insikt i Guds vilja och planer som resulterar i strid istället för fred. Guds planer är uppenbara i Hans ord. Han ämnar göra denna stad till centralpunkten i det kommande fridsriket som Jesus upprättar efter den stora vedermödan, då världen hamnat i ett kaos i samband med Antikrists framträdande.

Efter denna vedermöda kommer Jesus att stiga ner på jorden och skapa den frid och fred som Gud önskar för världen. Då skall Jesus sätta sig på tronen i Jerusalem och vara konung över denna värld. Det är också utifrån det perspektivet som Jesus i sin bergspredikan sa: *”Jerusalem, det är den store Konungens stad.”* Matt. 5:35.

Utän att förstå den andliga dimensionen kring Jerusalem och Guds plan för denna stad, kommer vi att stå frågande när kampen om Jerusalem framöver kommer att intensifieras. Bibelns profetiska ord vill ge oss vägledning inför detta och därför är det av största vikt att vi tar del av den undervisningen.

Templets profetiska framtid

BBC-journalisten Tim Franks har sagt så här: ”Om Jerusalem är smältdegeln i Mellanösternkonflikten, så är Gamla stadsdelen smältdegeln i smältdegeln och Tempelberget är smältdegeln i smältdegeln i smältdegeln.”

Ovanstående analys är träffande och relevant. Det finns ett konfliktcentrum i hela Mellanösternkonflikten. Det är Tempelplatsen. Det var på denna plats som de två tidigare templen har stått, de tempel som sedan länge är nedbrutna och förpassade till historien.

Det innebär dock inte att denna plats har förlorat sin betydelse utan är idag ett laddat centrum i konflikten mellan israeler och palestinier. Ser vi sedan in i framtiden med hjälp av Bibelns profetior, ser vi att tempelplatsen kommer att få en allt större och central betydelse framöver. Detta inte minst ur ett andligt perspektiv. Det är också ur det perspektivet som tempelplatsen för alltid har kommit in i historien.

Från judendomens sida är det nuvarande tillståndet sorgligt. Man sörjer djupt templet som en gång stod rest såsom monument över den judiska tron. Detta sörjande har pågått i århundraden. Samlingsplatsen framför alla andra för sörjandet, har platsen vid den s.k. Klagomuren varit. Denna mur är det enda som påminner judarna om templen som en gång fanns här. Klagomuren är en bit av den mur som omgärdade tempelplatsen. Här samlas judar dag efter dag för att be och sörja, bönen för ett nytt tempel är en formell del

av judendomens tre dagliga bönestunder.

En speciell sorgedag är den 9:e i den judiska månaden Av. Det är nämligen så att både det första och andra templets ödeläggelse faktiskt ägde rum på just denna dag. Den dagen samlas årligen tusentals judar på platsen framför Klagomuren för att sörja. Dagen präglas av fasta och bön. Till denna dag hör också läsning av Klagovisorna som profeten Jeremia har skrivit.

Det är inte bara en sorg i den judiska folksjälen över de historiska templen. Det finns också en förhoppning om att det åter skall resa sig ett tempel på den forna plats, där de tidigare templen stod resta. Denna förhoppning har under de senaste åren växt sig allt starkare och det pågår ett skeende som för närvarande är både intressant och profetiskt. Vi skall se mer på detta.

Först kan vi konstatera att sedan det Östra Jerusalem kom under israeliskt styre 1967, har flera organisationer bildats för att ett tredje tempelbygge skall förverkligas. Det finns uppgifter om att 18 organisationer på olika sätt verkar för ett bygge av ett nytt tempel. Vi nämner bara ett par av de mera kända: Temple Institute och Temple Mount Faithful.

Denna sistnämnda organisation skriver på sin hemsida om sin målsättning: ”Vårt mål är att bygga det tredje templet på Tempelberget i Jerusalem i vår livstid i överensstämmelse med Guds ord och alla hebreiska profeter.”

Den förstnämnda organisationen verkar för att förbereda ett kommande tempel genom att framställa alla de föremål som är förknippade med en tempeltjänst. Ett stort antal av dessa har nu färdigställts och kan beskådas i deras lokal som är belägen i Östra Jerusalem.

I detta sammanhang kan också nämnas att år 2009 byggdes också upp ett altare. Detta skedde under en mycket noggrant föreskriven hantering. För de stenar som skall ingå i ett sådant altare, är förordningen den att dessa inte får ha vidrörts av metall. För att detta krav med säkerhet skulle vara uppfyllt, hämtades stenarna upp ur Döda havet och förpackades sedan individuellt.

Samtidigt som föremål och allt som tillhör ett kommande tempel nu håller på att färdigställas, förbereds också de präster som skall tjänstgöra i templet. En viktig fråga när det gäller prästtjänsten, är att de som skall inneha den tjänsten måste komma från Arons släkt, det vill säga den släkt som var den speciella prästsläkt som var avskild för prästtjänst. Frågan som man brottats med var: Hur skulle man kunna finna dem som har sin härkomst från denna släkt? Det var frågan som måste lösas efter denna långa förskingring bland de olika folkslagen i världen och med sammanblandningen av de judiska stammarna.

Nu så verkar denna svåra fråga löst! Man har nämligen gjort noggranna efterforskningar och funnit att det finns en speciell markör inom prästsläkter som är karakteristisk för endast 10 % av den judiska befolkningen och är obefintlig bland andra människor i världen. Det är alltså DNA-uppgifter som har möjliggjort upptäckten av de människor som kan gå in i prästtjänst i ett kommande tempel. Det är ganska fascinerande att det i vår generation finns den teknik som behövs för att hitta dessa som härstammar från den aronitiska släkten. Detta har alltså medfört att även det hindret övervunnits i vår tid.

En särskild skola har också startats för att utbilda präster för tjänstgöring i templet. I den israeliska tidningen Arutz Sheva den 12 oktober 2009 uttalade sig en av ledarna för denna skola om starten för densamma: ”Idag är det verkligen en historisk händelse för det judiska folket. Vi är i början av arbetet för det tredje templet.”

Det är inte bara en historisk händelse som nu är för handen, det är också en profetisk. Utifrån det profetiska ordet har bibelutläggare sedan länge vetat om, att det skeende som vi nu börjat se kring ett nytt tempel och vad det kommer att leda fram till, det visste man skulle bli en verklighet i den yttersta tiden. Detta har förkunnats med en levande tro på att det profetiorna talar om, det kommer att uppfyllas.

Vi skall här återge ett exempel på hur denna profetiska insikt kom till uttryck för ungefär 100 år sedan. I en skrift som tryck-

tes 1915 med titeln *Herren kommer*, författad av Örebromissionens grundare John Ongman, skriver denne följande: ”Då judafolket förkastade sin konung och dömde honom till döden avbröts tideräkningen med detta folk till den yttersta tiden av denna tidsålder då de skall komma tillbaka till sitt land igen, uppbygga sitt tempel och återupptaga sin forna gudstjänst efter Mose lag.”

När Ongman skrev detta så var inte folket tillbaka i sitt land och man kunde inte heller ana hur det skulle bli möjligt för dem att komma tillbaka i landet, men nu är detta en verklighet. Nu ser vi också hur den andra delen av vad Ongman skriver om, nämligen att uppbygga ett tempel, är på väg att inträffa.

Vilken profetisk insikt John Ongman hade! Han såg med profetiska ögon det som många knappt uppfattar med sina fysiska ögon eller förstår. Vi behöver sannerligen få tillbaka en profetisk klarsynthet i denna tid när profetiorna håller på att gå i uppfyllelse!

Tänk om Ongman hade levt idag! Han skulle säkerligen predikat med stor profetisk kraft och myndighet, att nu är det dags att vakna upp inför det som sker. Han skulle varit fullständigt oförstående inför den stora tystnad om detta, som nu tyvärr råder på många håll. Man kan bara ana hur denne grundare av Örebro Missionsskola, som sänt ut många evangelister och utbildat många pastor, idag hade manat på pastorer att predika profetiornas uppfyllelse och budskapet om Jesu återkomst. Vi har tagit med detta exempel för att vi skall få lite perspektiv på vår tid och förkunnelsen, exempelvis på det område som behandlas i detta kapitel. Vi behöver smittas av de andliga föregångarnas profetiska entusiasm.

Just entusiasm är vad som gripit många judar med tanke på ett nytt tempel och förberedelserna för ett sådant. Stödet för ett sådant bygge växer i de breda folklagren i Israel. Enligt en undersökning som beställts av Knessets Tv-kanal och som publicerades i den israeliska tidningen Arutz Sheva den 18 juli 2010, framgår det att 49 % av israelerna vill se ett återuppbyggande av ett tempel i Jerusalem. I undersökningen var det 23 % som uttryckt att de inte stöder detta, medan resten var osäkra i denna fråga. Undersökningen visar alltså

att det är mer än dubbelt så många som är för att ett nytt tempel byggs, än dem som är emot.

Även om det alltså finns ett växande stöd för att ett nytt tempel uppbyggs, finns det fortfarande frågor kring hur detta skall kunna förverkligas. Den stora frågan är: Hur skall det bli möjligt? Som bekant så finns det en islamsk byggnad mitt på tempelplatsen, nämligen Klippdomen. Att denna byggnad skulle raderas för att ett nytt tempel skulle byggas här, är inte möjligt. Skulle Israel försöka göra något sådant, skulle det få enorma konsekvenser. Tidningen Jerusalem Post speglar detta i en artikel den 1 mars 2010 och varnar för vad följderna skulle bli av en raserad Klippdom. Tidningen skriver att det vore ”att underblåsa ett apokalyptiskt krig med den islamska civilisationen, 56 stater, 1,57 miljarder trogna, de flesta vid sidan av den arabisk-israeliska konflikten”.

Naturligtvis är Israel fullt medvetet om vad som skulle hända om man raserade den byggnad som den islamska världen betraktar som sin tredje mest vördade byggnad. Även de som är hängivna ett nytt tempelbygge, inser att det är en väg som inte är framkomlig.

Det finns trots detta hinder möjligheter att finna en lösning på denna problematik. Jerusalem Post hade en artikel den 22 juni 2009 som antyder det. Rubriken på artikeln löd: ”Kan ett tredje tempel byggas utan att Klippdomen förstörs?” I artikeln kan man läsa att experter räknat ut att det förra templet, det som förstördes, låg beläget strax norr om Klippdomen. Det skulle innebära att ett nytt judiskt tempel skulle kunna byggas bredvid Klippdomen.

Det kan också finnas andra lösningar på problematiken kring Klippdomen på Tempelplatsen och det muslimska vaktandet över denna byggnad. En som tror på en lösning i denna fråga är rabbi Yehuda Glick, som är direktor för organisationen Temple Institute. Han säger att han räknar med att få muslimskt stöd när templet är redo och att de redan har hemliga kontakter med muslimer i denna fråga.

Till detta kan läggas att det inte bara finns hemliga kontakter med muslimer utan också helt öppna. Det är också att notera att det

inte heller är från bara israeliskt håll som kontakter har upprättas för att ett nytt tempel skall kunna byggas. Sommaren 2009 tog en muslimsk aktivist och författare, Adnan Oktar från Turkiet, kontakt med Sanhedrin i Jerusalem för samtal om byggandet av ett nytt tempel. Sanhedrin är en grupp av 71 ortodoxa judar och akademiker från Israel.

Adnan Oktar är en kontroversiell men inflytelserik person. De böcker han författat har spritts i över 65 miljoner exemplar. De ges ut under pseudonymen Harun Yahya. Han var tidigare en förespråkare för antisionism, men efter 1998 upphörde han med sina angrepp på judendomen för att istället främja en interreligiös dialog och där han uppmanar alla muslimer att ha en tolerant inställning till alla religioner.

Utifrån detta perspektiv kan man nu se på Adnan Oktars handlande och kontakter med ledande ortodoxa judar angående ett tempelbygge. Resultatet av detta sammanträffande är högtintressant. De beslutade att tillsammans verka för att templet återuppbyggs. Motiveringen för samarbetet i denna sak är att ta ansvar för freden. Man anser att ett återuppbyggande av templet skulle gagna denna.

Som vi vet har alla ansträngningar att skapa en hållbar fred i Mellanöstern misslyckats sedan Israels självständighet 1948. Att man nu skulle gå samman från muslimsk och judisk håll, för att genom ett tempelbygge skapa en fred, är ett nytt anmärkningsvärt steg. Vi förstår också att det måste till politiska beslut för att detta skulle kunna bli verklighet.

Sammanträffandet med Sanhedrin 2009 ledde till ett officiellt uttalande som publicerades på Sanhedrins webbplats. Uttalandets punkt nr 7 har rubriken ”Plan för fred”, och den har följande upprop:

”Ur en känsla av kollektivt ansvar för världsfreden och för hela mänskligheten, har vi funnit det vara den rätta tiden att ropa till Världen att det finns en väg ut för alla folk. Den är etsad i ett rop till hela mänskligheten: Vi är alla söner till en far, ättlingar till Adam, och hela mänskligheten är bara en enda familj. Fred mellan natio-

nerna kommer att uppnås genom byggandet av Guds hus, där alla folk kommer att tjäna såsom kung Salomo förutsåg i sina böner vid invigningen av det första heliga templet. Kom låt oss älska och respektera varandra och älska och ära och hålla vår himmelske Fader i respektfull fruktan. Låt oss skapa ett hus för bön i Hans namn för att tillsammans dyrka och tjäna Honom, för hans stora medkänsla. Han vill säkerligen inte att blod från Hans skapelser spills, utan föredrar kärlek och fred för hela mänskligheten. Vi ber till den Allsmäktige Skaparen, att Du lyssnar till vårt rop. Tillsammans – var och en efter hans eller hennes förmåga – skall vi arbeta för byggandet av ett bönehus för alla nationer på Tempelberget i fred och ömsesidig förståelse.” (Slut citat.)

Adnan Oktar är mycket optimistisk angående ett nytt tempelbygge och han har i en intervju uttryckt att han tror att ett sådant bygge skulle kunna förverkligas på mindre än ett år. I varje fall är det ett mycket anmärkningsvärt utrop och detta kan även kopplas till andra strömningar i samma inriktning. Det är alltså inte ett isolerat budskap, utan liknande tongångar hörs nu från andra håll. Vi skall ge några exempel på detta.

En vision om Tempelbergets framtid presenteras också på webbplatsen Gods Holy Mountain. Där har man kunnat läsa hur en muslimsk lärd ställer frågan: Skulle en judisk synagoga uppförd på Tempelberget eller ståtlig helgedom göra det Saliga landet mindre välsignat? Det kommer säkert lägga till sin välsignelse, eftersom det kommer att bjuda in fler röster att upphöja och förhårliga den ende Guden, som vi alla ber till.”

Ytterligare ett exempel kan vi hämta från en annan organisation, The Temple Mount Organization. Organisationen presenterade sina tankar i en artikel med rubriken ”The Third Temple on the Temple Mount in Jerusalem”. I den artikeln skriver man om hur en ombyggnad/tillbyggnad av den nuvarande Klippdomen, som finns på Tempelberget, skulle kunna tjäna som ett tempel för de olika religionerna.

Det anmärkningsvärda i denna artikel är att man för fram rent

konkreta tankar på en om- och tillbyggnad av Klippdomen. En ritning för detta har också framtagits av den israeliske arkitekten Moses V. Komsky. På ritningen ser man hur detta skulle gestalta sig. Klippdomen är en åttasidig byggnad och utifrån dessa åtta sidor ser man hur åtta likformade byggnader skulle byggas till utifrån Klippdomens åtta sidor. I dessa sidobyggnader skulle olika religioner vara representerade.

Vad som sammanfattningsvis kan sägas om dessa planer och som förs fram från olika företrädare, är att det skulle bli en helgedom för freden där alla religioner står bakom denna byggnad. Det handlar alltså om religionssynkretism, något som fått allt större genomslag på senare år. Utifrån den tro som bygger på Guds ord är detta något som Gud vänder sig bort ifrån och inte är Honom till behag. Detta behöver vi ta i beaktande när nu dessa tongångar framöver blir allt starkare.

Ett förenande av religionerna och en gemensam helgedom som ett strävande för världsfreden, kommer att stödjas av politiker världen över. Ett sådant planerat bygge är politiskt korrekt och kommer att få starkt stöd av en bred allmänhet. Kanske ytterligare ett krig i Mellanöstern eller med ett med än större omfattning, kommer att göra att en helgedom som symbol för fred, kommer att bli ytterst angelägen att förverkliga.

På kort tid har en ny situation för Tempelplatsen uppkommit. Detta har säkert överraskat många, men med tanke på den profetiska utveckling av vad som kan skönjas i profetiorna, är det inte helt överraskande. Vi återkommer i nästa kapitel om Antikrist, där kopplingen mellan det som nu sker och Antikrist kan bli ett tänkbart scenario.

Vad som framför allt är av stor vikt nu, är att vi behöver ha andlig klarsynthet och profetisk vaksamhet.

8

Antikrists tid

Det finns många som nu tror att tiden snart kan vara inne för Antikrist att träda fram. Många tror att denne rent av lever nu och att hans verksamhetstid på jorden snart kan börja.

I en undersökning på nätet ställdes följande fråga: ”Lever Antikrist idag?” Det visade sig att en majoritet av dem som svarade trodde detta – vilket borde vara en tankeställare. Det var Christian.net.com som är en mycket välbesökt webbplats med många besökare, som gjorde undersökningen.

Den fråga som ställdes var alltså: ”Lever Antikrist idag?” Av de 1900 personer som besvarade frågan, svarade 64 % att Antikrist finns på jorden och lever bland oss nu. 28 % var osäkra på om Antikrist lever nu. Det var endast 8 % i undersökningen som inte trodde att Antikrist redan lever på jorden.

Detta säger en hel del, många anser alltså att tiden är mogen för Antikrist att uppenbara sig. Den man som genom tiderna har nämnts med en rysning och en fasa, hans tid kan snart vara inne. Ser man också på den övriga profetiska utvecklingen som är för handen, så är det fullt naturligt att tro att också profetiorna om denne despot snart kommer att gå i uppfyllelse.

Det finns en hel del profetior kopplade till denne person. Att en enda person ägnas så mycket uppmärksamhet i Bibeln, säger också att det här måste vara något som är viktigt att känna till. Med tanke på det, är det fullt försvarbart att vi uppmärksammar denne

Antikrist i detta kapitel.

Allt sedan apostlarna och kyrkofädernas tid och genom kyrkohistorien har man trott på en personlig Antikrist. Att förändra begreppet "Antikrist" till att utgöra bara en symbol för ondskan, är inte en förklaring som håller inför den sammansatta bilden i Bibeln av denne person.

Den person, som vanligtvis betecknas "Antikrist", återfinns bara i fyra versar i Bibeln, men finns omnämnd på andra sätt och med olika benämningar på flera andra ställen. Vi skall här först bara återge en av dessa fyra versar där uttrycket "Antikrist" förekommer, det är från 1 Joh. 2:18: *"Kära barn, den sista tiden är här. Och liksom ni har hört att Antikrist skall komma, så har redan nu många antikrister trätt fram. Av detta förstår vi att den sista tiden har kommit."*

Jesu lärjunge Johannes konstaterade alltså redan på sin tid att det uppträtt många antikrister, men slår fast att en särskilt person som gör sig förtjänt av denna beteckning, slutligen kommer att träda fram. I jämförelse med denne bleknar alla de andra. Det blir den verkliga Antikrist med stort A som blir slutuppfyllelsen efter alla andra antikrister.

Johannes konstaterar också att världen gått in i en särskild period allteftersom dessa antikrister uppstår. Denna tid som han betecknar *"den sista tiden"*, är den när Kristus verkar med sin Ande över världen och drar människor till sig. Den tiden kommer att avslutas med att dessa människor får möta Kristus på himmelens skyar. Tiden kommer också att leda till att de som har vänt Kristus ryggen kommer att få möta Hans motsats Antikrist, inte på himmelens skyar utan på jorden.

I och med Jesu försoningsverk och Andens utsändande på jorden, kan man se hur djävulen gör ett motdrag genom att sända sina antikrister för att verka genom dessa. Hade det inte funnits någon Kristus som är verksam, hade inte heller hans motbild Antikrist, funnits.

Det är också det som uttrycket Antikrist står för. Antikrist betyder "mot Kristus" eller "i stället för Kristus". Det säger också vad alla

antikrister genom tiderna och den slutlige Antikrists uppdrag och inriktning utgör, nämligen att vara emot Kristus och att framstå som en ersättning för Honom. Det är djävulens fruktansvärda gensvar på den gode Herden Jesus Kristus. Här gäller det för varje människa att tänka efter och välja rätt!

Antikrist är alltså den vanligaste beteckningen på den person som kommer att uppstå vid denna tidsålders slut. Vi finner honom också under andra benämningar i Bibeln såsom: *"laglöshetens människa"*, *"fördärvets son"* 2 Tess. 2:3, *"motståndaren"* 2 Tess. 2:4, *"den laglöse"* 2 Tess. 2:9, *"lögnaren"* 1 Joh. 2:22, *"bedragaren"* 2 Joh. v 7.

Alla dessa namn är benämningar på Antikrist och alla talar de om ondska och svek. Det borde vara en självklarhet att välja bort detta alternativ till Kristus!

Detta är den onskans man som *"skall stiga upp ur avgrunden"*, Upp. 17:8. Detta är motsatsen till Kristus som *"kommit ner från himlen"*, Joh. 6:38. Överhuvudtaget är Antikrist en direkt motsats till Kristus, detta framgår med all tydlighet då man jämför honom med Kristus.

Innan denne Antikrist har uppträtt på jorden, så är han ett begrepp långt utanför de kristna leden. Även de som vanligtvis inte öppnar Bibeln och har kunskap om dess innehåll, har stött på begreppet "Antikrist" i många olika sammanhang.

Böcker, film och musik har skapats på temat "Antikrist". Det finns ett oräkneligt antal exempel på detta. Vi nöjer oss här med att presentera tre exempel från bok- film- och musikbranschen. Friedrich Nietzsche har skrivit en berömd bok med titeln Antichrist. Lars von Trier har skapat filmen med just titeln Antichrist och när det gäller musik har Marilyn Manson ett album med titeln Antichrist Superstar.

I det sistnämnda fallet framställs Antikrist alltså som en "superstar". Så kommer också skaror av människor att uppfatta honom till en början då han uppträder på jorden, men då han avslöjar sig skall det visa sig vem han verkligen är – djävulen i en mänsklig gestalt. Vi vet att Jesus gestaltat gudomen i sin kropp: *"Ty i honom bor gudomens*

hela fullhet i kroppslig gestalt.” Kol. 2:9. Antikrist kommer att bli den direkta motsatsen till honom, där kommer den onde och ondskan i hela sin fullhet att få en kroppslig gestalt och verka genom denne.

En sökning på nätet visar att ordet ”Antikrist”, ger ca 150 000 träffar på svenska. Söker man på Antikrist med den engelska stavningen, blir det ungefär 6 miljoner träffar! Av detta kan utläsas att Antikrist som begrepp är vida känt bland människor.

Även om begreppet ”Antikrist” är känt av stora skaror världen över, är det tyvärr inte många som har insett hur ödesavgörande det blir för människor när denne man kommer att vara verksam på jorden. Genom Antikrist kommer djävulen att verka för att förföra och ödelägga så många människor som möjligt. Inga varningsrop som nu höjs kan till fullo varna tillräckligt för denna despot från avgrunden – för en sådan är han.

En satanisk treenighet kommer att verka på jorden. Det kommer att bli en motsats till den gudomliga treenigheten, Fadern, Sonen och den helige Ande. Upp. kap. 13 tecknar bilden av den onda treenigheten. Vi finner i detta kapitel beteckningarna på denna treenighet. Bibeln framställer den med följande uttryck: draken, som är beteckningen för djävulen, vilddjuret, som betecknar Antikrist, samt den falske profeten, som är den religiöse förföraren i denna treenighet.

Kapitel 13 i Uppenbarelseboken ger en inblick i den andliga verkligheten under den antikristliga tiden. Det blir en förödande tid även om den tiden inte är speciellt lång. Det handlar om tre och ett halvt år vilket framgår av det som sägs i Upp. 13:5: *”Och åt vilddjuret gavs en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick makt att göra så i fyrtyotvå månader.”*

Intressant att notera är att Jesu verksamhetstid var lika lång. Det ges alltså samma tid åt Antikrist att verka, som den som Jesus verkade. Hans tid har fört med sig oerhörda välsignelser för människor världen över. Motsatsen blir det under den tid som är Antikrists verksamhetstid, den blir förödande för människorna.

Hur denna tid kan vara så förödande ger följande bibelcitat en

fingervisning om: 2 Tess. 2:9: ”Den laglöses ankomst är ett verk av Satan...” Kontrasten och motsatsen är hur Gud sände sin Son: ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son...” Joh. 3:16.

Jesus har varnat för att den som inte tar emot den som Gud sände till världen, den kan öppna sig för ett annat mottagande, nämligen den som Satan sänder in i världen. Så här lyder Jesu varning: ”Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig. Men kommer det någon annan i sitt eget namn, honom tar ni emot.” Joh. 5:43. Jesus talade öppet om att Han var sänd av Fadern, men när Antikrist framträder kommer han inte att tala om vem som sänd honom, han kommer bara att uppträda i sitt eget namn. Däri ligger bedrägeriet och det är fullt naturligt att Johannes kallar honom: ”Bedragaren, Antikrist”. 2 Joh. v 7.

Hans falskhet och bedrägeri och vem han verkligen är, det är kamouflerat. När han uppträder är det inte i ondskans skepnad, utan som den store räddaren för världen och mänskligheten. Det kan tänkas att han kommer att framträda efter en kaossituation i världen, kanske efter ett förödande krig. Antikrist kan utnyttja en sådan situation och uppträda som den stora fredsgaranten. En sargad mänsklighet kommer då att hälsa honom välkommen som ledare och räddare.

Just detta att Antikrist kan utnyttja ett stort behov av fred, det är kanske det som kan ses i det profetiska ordet. Vi skall se på det bibelställe som lyfter fram detta: ”Genom sin klokhets skall han lyckas väl med sitt svek. Han skall anse sig själv överlägsen, och han skall fördärva många mitt i deras trygghet. Ja, han skall sätta sig upp mot furstarnas Furste, men han skall krossas utan hjälp av människohand.” Dan. 8:25.

I den engelska King James översättningen framgår det tydligare. Där har man istället för vår text: ”han skall fördärva många”, istället följande text: ”by peace shall destroy many”. Alltså ”genom fred skall han fördärva många”.

I den hebreiska grundtexten för ordet ”fred”, ”shalva”, framgår det att det handlar om en falsk fred. Denna falska fred synes alltså Antikrist ligga bakom. Det verkar också av det profetiska ordet som

att han kommer att vara den som står bakom en fredsuppgörelse och fredsavtal på sju år. Dessa år framställda under uttrycket "en vecka". I kapitel 3 har vi sett hur "en vecka" är det profetiska uttrycket för sju år.

Det bibelställe som talar om ett sådant avtal, eller som det uttrycks "förbund", är Dan. 9:27: *"Han skall stadfästa förbundet med de många under en vecka, och mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer. Och på styggelsers vinge skall förödaren komma, till dess att förstörelse och oryggligt beslutad straffdom utgjuts över förödaren."*

I denna vers har vi tydliga tecken på att det kommer att finnas ett återuppbyggt tempel när Antikrist är verksam. Det står nämligen att han skall "avskaffa slaktoffer och matoffer". Detta säger oss alltså att sådana offer förekommer, eftersom de kan avskaffas, och detta är i sin tur förknippat med tempeltjänst, och därmed förstår vi att det också finns ett tempel.

Ett tempelbygge längtar många judar efter och drömmer om, och på senare tid pågår intensiva förberedelser för ett sådant bygge. Redan har det också framställts att ett sådant skulle vara ett bönehus för fred – vi visade på detta i det föregående kapitlet. Det är intressant och anmärkningsvärt att det redan nu har kommit till uttryck.

Ett sådant tempelbygge för fredens sak skulle hela världen kunna ställa sig bakom om det skulle kunna bidra till fred. Utifrån det profetiska perspektivet och de händelser som på den senaste tiden rapporterats kring planerna på ett tempelbygge, finns det anledning till att följa det fortsatta skeendet med stor vaksamhet. Om tillstånd och förutsättningar kan läggas till rätta, kan ett tempelbygge snabbt bli förverkligat.

Judarnas starka längtan att efter nästan 2000 år åter få ett tempel, kan vara det som skulle kunna leda till ett accepterande av såväl ett fredsavtal som av den som är arkitekten bakom detta. Deras ögon kommer emellertid att efter ett tag öppnas då Antikrist efter halva avtalstiden avskaffar de offer som pågår, så som det sägs i Dan. 9:27.

Templet kommer då att få en annan funktion, det blir en tron för Antikrist. Även detta finns det profetisk grund för att påstå:

”motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud.” 2 Tess. 2:4.

Antikrist vill ta plats i templet och även ställa sig i centrum och inta Guds plats, detta varnar Paulus profetiskt för. När detta sker kommer judarnas ögon att öppnas för hur falsk både freden och ”fredsstiftaren” är. De religiösa judarna vet att de inte är tillåtna att tillbe någon människa, utan endast Gud. När denna tidpunkt är inne och de inser att de är bedragna, då är det dags att fly undan denne ”motståndare”, som Bibeln kallar honom. Han är verkligen en motståndare till både Gud och människor.

Det synsätt som här har presenterats, går tillbaka redan till den första kristna tiden. Detta kan vi exempelvis se av vad en av kyrkofäderna, biskopen i Lyon, Ireneus, som levde mellan 130 och 202, skriver: ”När denne Antikrist har ödelagt alla ting i världen, kommer han att regera i tre år och sex månader och sitta i templet i Jerusalem.”

Vad som framgår här är att Ireneus ger uttryck för tron på att Antikrist skulle uppträda och under tre och ett halvt år sitta på en tron i ett tempel i Jerusalem, ett tempel som alltså då skulle vara återuppbyggt. Detta tempel var redan förstört vid den tid då Ireneus levde, det förstördes år 70 e Kr.

Det är oerhört att vi som lever nu, när detta synsätt från kyrkofädernas tid, grundat på de profetiska förutsägelseerna, kan få sin uppfyllelse inom kort. Det borde få oss att än mer höja den profetiska beredskapen.

Det är redan nu dags att fly undan den antikristliga anden och den kommande Antikrist genom att istället fyllas av den helige Ande och fly till Kristus. Tiden härefter kan vara kort.

Avfallets tid

Rubriken kan förefalla dystert. Inte desto mindre är den befogad vid beskrivningen av Bibelns profetior om den yttersta tiden. Profetian ger klart besked om en tid där ett kännemärke är ett pågående avfall. Hur gärna vi än skulle vilja bortse från detta, måste vi vara ärliga mot bibelordet: *”Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud.”* 2 Tess. 2:3-4.

Vi ser för det första att det står: *”måste avfallet komma”*. Gud har förutsett att många i trolöshet kommer att avfalla från ett levande och varmt förhållande till Honom. Vidare ser vi att avfallet kommer att kulminera med att Antikrist uppenbarar sig i världen.

Avfallet å sin sida symboliseras av en sköka. Det tillhör också den bild av den yttersta tiden som profetiskt tecknas i bibelordet. Vi finner bilden av skökan i Upp. 17. När den kristna församlingens tid på jorden är slut, kommer Kristus för att hämta sin brud. ”Bruden” är det uttryck som Bibeln ger på den troende skaran, Kristi församling. Vi finner denna beteckning på flera ställen i Bibeln, vi återger här bara ett: *”Låt oss vara glada och jubla och ge honom äran. Ty Lammets bröllop har kommit, och hans brud har gjort sig redo.”* Upp. 19:7.

Denna brud är de kristna som har väntat på den dag då de skulle få förenas med sin brudgum, Kristus. De har varit Honom trogna

och har förberett sig för denna förening.

Det finns en annan skara också. De som tillhör den var också de en gång inriktade på att möta Kristus. De förblev dock inte trogna mot Honom utan svek Hans förtroende. Istället för brud förvandlas de till en sköka.

Hur smärtsamt det än är att se på hur denna sköka allt tydligare träder fram, får vi inte blunda för detta allvarliga budskap. Det måste ske för att det finns andliga lagar som gäller. Avfallet som ägt rum i människors hjärtan och gjort dem till en sköka i Guds ögon, behöver uppenbaras. Vi kan se hur Jesus förklarar denna andliga lag: *"Ingenting är dolt som inte skall bli uppenbarat, och ingenting är gömt som inte skall bli känt. Därför skall allt vad ni har sagt i mörkret höras i ljuset, och vad ni har viskat i örat inne i kammaren skall ropas ut på taken."* Luk. 12:2-3.

Det avfall som ägt rum i det egna hjärtats innersta, tankar av förnekelse och otro kan inte döljas, utan de "ropas ut på taken". Man kan likna den bild på hur detta sker med den som tv ropas ut "på taken" när förnekelse och avfall predikas.

Vi har sett många exempel på hur förnekelse av centrala bibliska sanningar har förts ut till svenska folket via massmedia. Detta har naturligtvis varit förödande för många människor att på detta sätt serveras ett förfalskat evangelium.

Det är på plats att vi tar till oss den varning som Jesus ger i versen före den som vi citerat här ovan. Han säger där: *"Ta er i akt för fariseernas surdeg, hyckleriet!"* Luk. 12: 1. Det är verkligen ett starkt uttryck för hur allvarligt Jesus ser på den förvrängda lära, vilken fariseerna framförde till folket.

Denna varning behöver vi nu ta på största allvar, den är högaktuell. Se upp när dessa förförare träder fram i tv, radio och media: Ta er i akt!

Varje tid har sin kamp för den rena tron och läran. I vår tid är den kanske allvarligare och mer utbredd än någonsin. Vad är vår tids stora fara och vilka är företrädarna för denna? Man kan utan minsta tvekan säga att det är den liberala teologin och dess företrädare som

behöver avslöjas.

Den liberala teologin utbreddes allt mer och de som står för den blir allt fler. Dessvärre är det idag inte så många som tar upp striden mot den och avslöjar den. Det är av avgörande betydelse att vi träder upp emot den teologi som fördärvat så många människors andliga liv. Här behövs klarsynthet och agerande.

Det fanns längre tillbaka i tiden exempel på hur ledande kristna gick till attack mot den liberala teologin. En som på sin tid gjorde det var Dr Ole Hallesby. Han gav ut en skrift med titeln *Vår ställning till de liberala teologerna*. I denna skriver han hur man vid det tredje Nordiska Inre Missionsmötet fattade en resolution, där man ”varnar för frivilligt samarbete med representanter för den liberala teologin”.

Från Hallesbys skrift skall ytterligare ett citat göras: ”Mina bröder, när vi går till denna strid mot de liberala, så är det sannerligen icke för vårt nöjes skull, utan endast och allenast för att Guds heliga ord bjuder oss det.”

När Jesus på sin tid varnade för falska företrädare och felaktig lära sa Han: *”Ta er i akt...”* Denna varning är mer än någonsin aktuell, detta för att vi skall vara medvetna om den fara som nu hotar. Det är inget som vi kan ta lätt på, gör man det så är risken mycket stor att man blir ett offer.

Varför får vi inte ta lätt på detta? Jo, det är en andlig makt, en andemakt som inte får underskattas. Det ligger alltså inte i första hand på det mänskliga planet, utan på det andliga. Det uppenbaras när vi ser följande uttryck i Guds ord: *”villfarelsens ande”*. 1 Joh. 4:6. Det är alltså en andemakt det handlar om och man får inte ta lätt på den.

Vad beträffar det vilseledande evangeliet, kan egentligen inga ord beskriva hur fruktansvärt det är att hamna i en sådan ställning, så man förmedlar ett sådant. Det är det värsta man kan göra. Det handlar i själva verket inte bara om att man själv är på väg att gå förlorad. Utan det som är än allvarligare är när man genom sin förkunelse förmedlar ett budskap som vilseleder också andra, så att dessa går förlorade. När Jesus varnar för att bli ett redskap för förförelse, ger Han denna allvarliga varning: *”Den som förleder en av dessa små*

som tror på mig, för honom är det bättre att en kvarnsten läggs om hans hals och han kastas i havet.” Mark. 9:42.

Det är bäst att vara realist, förförelser är en del av det som måste utspelas inför våra ögon i denna världen. Jesus har varnat för detta och visar att så måste ske: *”Ve över världen som förför. Förförelser måste komma, men ve den människa genom vilken förförelsen kommer.”* Matt. 18:7.

Inför förförelsens verklighet är det av största vikt att vi vet hur vi skall agera. En förförelse måste bemötas rätt från första ögonblicket och den förförelsens och villfarelsens makt, som verkar genom en sådan person, får inte negligeras.

Det är idag väldigt populärt att ha dialog med alla. Detta sker under ett sken av att vi måste ha en öppenhet, inte vara fastlåsta i vårt tänkande. Man menar att vi skall lyssna även om det är rent bibelstridiga uppfattningar som förs fram, vilka faktiskt kan stämplas som ”villfarelse”.

Denna populära hållning, med öppenhet på detta område, har inget som helst bibliskt stöd. Istället är det denna hållning som Bibeln anger: *”Om därför någon kommer till er och inte för med sig denna lära, så skall ni inte ta emot honom i ert hem eller hälsa honom välkommen. Den som välkomnar en sådan gör sig medskyldig till hans onda gärningar.”* 2 Joh. v. 10-11.

Det finns av Jesus själv en angiven riktlinje för hur ett felaktigt förhållande till Honom blir avslöjat: *”Den som inte älskar mig håller inte fast vid mina ord”.* Joh. 14:24. Att hålla fast vid Jesu ord är alltså en grundläggande hållning för att också ha ett rätt förhållande till Honom. Dessa två saker går tydligen inte att särskilja.

Vår tid präglas mycket av en liberalteologisk hållning till Guds ord. Detta är egentligen den farliga utgångspunkten för att man skall komma in i ett felaktigt betraktelsesätt av Guds ord. När detta har inträtt ligger sedan fältet öppet för att gå vidare ut i ren villfarelse och förnekelse.

Ifrågasättandet av gudsordet och tvivel på det, är ett första farligt steg till att bli en del av det som Bibeln betecknar ”skökan”. För att

vi skall undgå att bli en del av denna sköka, behöver vi förstå hur allvarligt det är att ta steg på den väg som kommer att leda fram till fullbordandet av det som Bibeln profetiskt varnar för.

Vi har under senare år allt tydligare kunnat se hur avfallet håller på att bli den profetiska uppfyllelsen som finns tecknad i Bibeln. Det är alltså så att samtidigt som bruden förbereds att möta Kristus, förbereds en sköka att möta Antikrist.

Hur kan det vara möjligt att de som en gång ville vara en brud till Kristus, istället kan komma att förenas med Hans motsats – Antikrist? Många har nog svårt att ta till sig det och förvånas över detta påstående. Det är också denna förvåning och förundran som man finner hos Johannes när han fick detta uppenbarat för sig: *"Och ängeln sade till mig: "Varför är du så förundrad? Jag skall tala om för dig hemligheten med kvinnan och vilddjuret, som bär henne och som har de sju huvudena och de tio hornen."* Upp. 17:7.

Här beskrivs den förvåning som Johannes tydligen gav uttryck för när han såg skökan. Det beskrivs också hur skökan är kopplad till vilddjuret, Antikrist. Var det detta som gjorde Johannes så förvånad, att människor som skulle varit en brud till Kristus, nu istället var en sköka förenad med Antikrist?

Ibland blir man verkligen förvånad över hur långt ett avfall kan gå. Det som bara för några år sedan var självklart för en kristen, och har så varit genom församlingens tvåtusenåriga historia, ifrågasätts och omtolkas nu.

Låt oss ta konkreta exempel på detta. Det är dags att vi talar tydligare om dessa bibeltexter och inte bara har en allmänt hållen framställning. Ofta väljer vi den senare vägen för att det kan vara obekvämt att mer preciserat beskriva avfallet. Många gånger så väljer man att tala mer allmänt om att ett avfall kommer att ske i den yttersta tiden och inte mer.

Bibeln är väldigt tydlig när det gäller vägen till Gud. Jesus säger: *"Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."* Joh. 14:6. Det har i princip varit den kristna hållningen genom tiderna. Man har ansett att det är tydligt att den enda vägen

till gudsgemenskap är genom Jesus. Det går egentligen inte att utläsa något annat budskap i det som Jesus säger.

På senare år har dock fler och fler trätt fram och hävdad att det skulle finnas många vägar till Gud, att varje religion har sin väg till Honom. Det har även gjorts gällande att de olika religionerna egentligen har samme Gud som de kristna har.

Det finns alltså en strömning i tiden som menar att religionerna har samma Gud. Inte minst framkommer det att allt fler tror att islam och kristendomen har samma Gud. Sådana tankar kan idag uppfattas i både kyrkliga och frikyrkliga sammanhang. Med en sådan inställning borde man få en tankeställare om man läser Koranen 98:e Suran vers 5: ”De som är otrogna, både de som fått skriften, och månggudadyrkarna, är förvisso hemfallna åt helvetets eld att där evinnerligen förbliva. Dessa är de sämsta av varelserna.”

För att vi riktigt skall förstå hur avslöjande detta citat från Koranen är, behöver vi veta vad som menas med ”de som fått skriften och månggudadyrkarna”. Med den första beskrivningen avses judarna som fick nedteckna Bibelns budskap. Den senare gruppen, som benämns ”månggudadyrkare”, åsyftas kristna. Detta därför att kristna tror på en treenig Gud: Fadern, Sonen och den helige Ande.

Detta är alltså ett avståndstagande från judar och kristna som omtalas här i Koranen. Om vi alltså skulle ha samme Gud som muslimerna, har Gud kommit i strid med sig själv och det har Han förvisso inte. Det är istället så att vi i vår tid har förlorat den andliga klarsyntheten.

Många blir förvirrade när de ser att Koranen talar om flera av Bibelns personer och nämner dem vid namn. Även Jesus finns i Koranen. Det är bara det att Koranens budskap inte överensstämmer med Bibelns beskrivning. Koranens budskap är att Gud inte har någon son. Bibelns budskap är tydligt: *”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son...”* Joh. 3:16.

För att ytterligare förtydliga vad Koranen lär angående Jesus kan också nämnas: att Han inte dog för våra synder; att Han inte blev korsfäst; att Han inte var både Gud och människoson; att Han inte

är mänsklighetens Frälsare. Dessa är stora och avgörande skillnader jämförda med den kristna tron, som ingen kan bortse ifrån.

Många blir också förvirrade och frågande när islam talar om Allah som gud. Vi ser också hur namnet Allah förknippas med Gud och detta gör att en del tror att det är den Gud som kristna tror på. Man kan ta bilden av att ha samma etikett på två förpackningar, där innehållet är diametralt motsatt, vilket medför att endera förpackningens beteckning blir felaktig och falsk. Många tycks luras av ”etiketten” när det gäller islam.

Den gudsbild som presenteras i Koranen stämmer inte med Bibelns – den står i direkt konflikt med denna. Man kan inte samtidigt tro på både Koranen och Bibeln, eftersom deras budskap står i motsatsförhållande tillvarandra. Koranens gud är inte Bibelns Gud.

Det som för en del är sedan var en självklarhet för hela kristenheten är det inte längre. De tankar, som nu finns och redovisas här, hade mött hårt motstånd och avståndstagande om de hade framförts då. När detta nu sker, möts det av många antingen med tystnad eller med ett nickande bifall. Detta är ett tecken på ett pågående avfall. Detta är ett tidstecken så gott som något annat.

När väl avfallet börjar tränga in i kristna sammanhang, verkar det inte finnas någon gräns för hur långt detta kan gå. Låt oss se ett exempel på detta! I några kyrkor har på senare tid börjat utövas det som på engelska kallas för Oneness blessing, ett annat namn på detta är Deeksha.

Detta går ut på att alla religioner skall bli en och leda fram till samma mål. Läran kommer från Indien. Grundare är Sri Bhagavan och Sri Amma i Indien. De gör anspråk på att vara gudomliga, avatarer. Att vara en avatar handlar om att göra anspråk på att vara en från himlen till jorden nerstigen gud.

Deeksha är alltså källan till den teknik som nu förmedlas och som sprids över världen. Slutmålet är att alla människor skall få del av denna ockulta teknik som kallas Oneness blessing. När man genom handpåläggning praktiserar detta på människor, sker vad som påstås vara en energiöverföring.

Vi behöver andlig klarsyn så att vi genomskådar vad som nu sker. Med en strategi från den onda andevärlden söker man utöva inflytande på människors liv. Det kan ses som en antiparallell till hur helige Ande förmedlas till människor genom händers påläggande. Bibeln visar på det, se exempelvis Apg. 8:17: *"Apostlarna lade då händerna på dem, och de tog emot den helige Ande."* Även ett annat bibelställe visar på samma sak, Apg. 19:6: *"Och när Paulus lade händerna på dem, kom den helige Ande över dem, och de talade med tungor och profeterade."*

Vi behöver förstå att det som nu börjat praktiseras och sprider sig alltmer, det är ett motdrag från den onda andevärlden för att förmedla "kraft" ifrån en helt annan källa än den helige Ande.

Det finns ett syfte med denna handpåläggning, som nu sprids och som har sitt ursprung från det indiska paret Sri Bhagavan och Sri Amma. Det syftet sägs vara att det skall ge upplysning och insikt om gudomliggörelse för dem som tar emot handpåläggningen.

Detta är inget nytt budskap, det är detsamma som djävulen förde fram till de första människorna när han sa: *"Men Gud vet att den dag ni äter av den skall era ögon öppnas, så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont."* 1 Mos. 3:5.

Den upplysning som nu erbjuds genom ockult teknik är inte någon gudomliggörelse med gudomlig insikt. Det är det falska budskap som djävulen erbjöd till de första människorna och som nu erbjuds till den sista tidens människor. Detta var förödande då han gjorde det vid tidernas begynnelse och det är det också i vår tid.

Då Jesus talar om tecken på sin tillkommelse, varnar han just för detta som vi nu ser. Han säger i Matt. 24:24: *"Ty falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda."* Nu har vi dessa falska messiasgestalter som gör anspråk på gudomlighet. De försöker också *"om möjligt bedra även de utvalda"*. Detta sker nu!

Även Paulus fick profetiskt uppenbarat för sig vad som skulle hända i den sista tiden. Han förmedlar budskapet om att det kommer gå så långt i avfallet att man även öppnar för onda andars läror:

”Men Anden säger tydligt att i de sista tiderna kommer somliga att avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror.”
1 Tim. 4:1.

Vi lever i den sista tiden och ser avfallet som Bibeln varnat för. Avfallet är mycket stort men vi har alltså i Guds ord blivit varnade för det. Den som håller sig till Guds ord behöver inte hamna i avfall!

Vid tidens slut

En övertygelse om att Jesus kommer tillbaka under den tid nuvarande generation lever, finns hos mängder av kristna världen över. När det gäller Afrikas kristna finns det även statistik som visar på detta.

Det är ett väckande budskap som presenteras av Pew Forum on Religion & Public Life. De har gjort en omfattande undersökning om religionen i Afrika och publicerades 2010. I den ingår också hur de kristna ser på sin tro.

I undersökningen visar det sig att hela 61 % av alla kristna i Afrika tror att Jesus kommer tillbaka inom deras livstid. En majoritet av kristna i Afrika tror alltså detta!

Med tanke på att det finns 470 miljoner kristna i Afrika, innebär det att ca 287 miljoner kristna lever sitt liv i denna tro och väntan på Jesu återkomst!

En femtedel av världens kristna lever i Afrika, så de utgör en stor del av kristenheten i världen. Utöver dessa så finns det stora skaror av kristna världen över som också har en levande tro på att Jesus kommer tillbaka i vår generation.

Det har olika orsaker att denna tro är så stark i vår tid. Dels ser man av Bibelns profetior att vi har de tecken som ges inför Jesu andra tillkommelse. Vi är den första generationen som har sett hur judarna har återvänt till sitt land efter nära tvåtusen år i förslingringen. Tidigare generationer har alla saknat detta tidstecken, som ändå

är det största av alla tecken på Jesu återkomst.

En annan orsak till att så många väntar att Jesus kan komma när som helst, kan säkert vara att den helige Ande lagt ner sitt vittnesbörd om detta hos många levande andefyllda troende. Inför Jesu första kommande till världen ser vi i Bibeln att Anden gav uppenbarelse om tiden för detta. I Luk. 2:25-35 läser vi om Simeon. Det står om honom i vers 26: *"Och av den helige Ande hade han fått den uppenbarelsen att han inte skulle se döden, förrän han hade sett Herrens Smorde."*

En stor salig skara världen över väntar och bär på vittnesbördet att Jesus kommer i vår tid. Det är ett väckande vittnesbörd för alla människor att göra sig redo!

I det förra kapitlet visade vi på att det pågår ett avfall utan motstycke i den kristna historien. Det är den ena sidan av verkligheten, men parallellt med detta pågår också den största väckelsen i historien. Det är paradoxen.

Aldrig tidigare har så många människor kommit till tro på Jesus Kristus som sin personlige frälsare. Man räknar med att det kan röra sig om bortåt 100 000 varje dygn!

Vi ser alltså nu hur en uppdelning sker, ett stort antal människor gör sig redo som brud för sin brudgum Jesus Kristus. Detta sker samtidigt som många andra avfallna människor formas till en sköka för Antikrist.

Detta är alltså det andliga tillstånd som nu råder i världen. Det finns också många andra förhållanden i världen som bär vittnesbörd om att vi lever vid tidens slut. De är mycket dystra, och Jesus har sagt att världen kommer in i ett tillstånd av förtvivlan. Luk. 21:25-28: *"Tecken skall visa sig i solen, i månen och i stjärnorna, och på jorden skall folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och bränningsarnas dån. Människor skall ge upp andan av skräck, i väntan på det som skall komma över världen. Ty himlens krafter skall skakas. Då skall man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning."*

Bilden som Jesus ger här av människor i ändens tid är dystert. Den talar om ångest, rådlöshet och skräck. Alltmer kan man se hur denna beskrivning håller på att bli en verklighet för många människor.

Orsakerna till denna dystra bild är bland andra alarmerande rapporter om drastiska väderförändringar som vi matats med på senare år. Detta är en av orsakerna till att människor upplever oro och ångest. Det finns också anledning till detta. Det förhåller sig faktiskt så att redan har mer än halva jordens befolkning berörts av dessa klimatstörningar på mer eller mindre dramatiska sätt!

Vi har fått se bilder av klimatförändringarnas påverkan på vår jord, bilder som skakat om vårt innersta och som varit svåra att ta till sig. FN-chefen Ban Ki-Moon har slagit larm vid flertal tillfällen. Exempelvis efter att FN:s klimatpanel hade presenterat sin slutrapport 2007 konstaterade FN-chefen enligt SVT:s hemsida att han varnade för ”att människan står inför en världsomspännande kris-situation”. Han betonade också att vi behöver inse verkligheten, då han uttryckte sig som så: ”Scenerna är skrämmande som en science fictionfilm. Men de är ännu mer skrämmande, eftersom de är verkliga.”

Ban Ki-Moon har flera gånger varnat för den ödesmättade situation som världen befinner sig i. Göteborgs-Posten den 23 september 2007 återger en annan av hans varningar: ”Ekosystemen, som miljon-tals liv är beroende av, riskerar att förstöras och det är inte bara djurarter utan i vissa fall hela länder och folk som riskerar att försvinna.”

Länder och folk som försvinner! Ibland har man stämplat en del predikanter som ”domedagsförkunnare”. Ändå har knappast någon av dessa haft ett så hotfullt budskap. Nu är det alltså FN:s generalsekreterare som är domedagspredikanten. Man kan tycka att det borde få hela världen att vakna upp, men istället sitter många framför Tv:n och låter sig underhållas och flyr in i en falsk och överklig värld, där verkligheten blir överklig och det överkliga verkligt. Tala om att leva i en förljugen värld!

Hur pass hotande klimatförändringarna egentligen är framgår av

en rapport som FN:s klimatpanel kom med 2008. I den talas det om att över en miljard människor kan tvingas fly på grund av klimatförändringarna! Det handlar alltså om ungefär var sjätte människa om man ser till världens befolkning.

Det är klart att rapporter som dessa sätter sina spår och visar sig i att människor påverkas negativt. Att det som nu sker med klimatet är något som verkligen oroar många människor, visade sig i en stor undersökning som Eurobarometer gjort. Den publicerades bl.a. på SVT:s hemsida den 11 september 2008. Drygt 30 000 européer tillfrågades. Så här sammanfattas denna enkät: "En majoritet av Europas befolkning är mycket oroad av klimatförändringarna." De flesta européer bär alltså på en oro, som dessutom betecknas som "mycket stor".

Sedan denna undersökning gjordes har situationen inte blivit bättre. På Tv-skärmen har vi kunnat ta del av hur förtvivlade människor kämpar i en värld som hemsöks av katastrofer av olika slag. Det ger en samlad bild av en värld i nöd. Ingen borde ha undgått budskapet. Ta t.ex. TV4 Nyheterna den 8 augusti 2010, då alla nyhetsinslagen, fram till sportnyheterna i slutet av sändningen, var nyheter som var relaterade till extrema väderförhållanden runt om på jordklotet!

Den uppvärmning av jorden som forskare varnat för är nu verklighet. När man summerade det första halvåret 2010, är det ett faktum att den globala temperaturen detta år slagit alla tidigare rekord sedan mätningarna inleddes 1880.

Vid första halvårets slut 2010 konstaterades i en TT-AFP artikel den 21 juli att det varit varmare än genomsnittet under 1900-talet i 304 månader i följd. Det är alltså en tydlig trend. Vidare sägs i artikeln: "Siffrorna verkar därmed peka mot det skrämmande scenario som FN:s klimatpanel IPCC har målat upp. I värsta fall kan, enligt panelen, den globala medeltemperaturen stiga med uppemot sex grader, jämfört med förindustriella nivåer, vilket skulle göra stora delar av världen obeboeliga."

I väderförändringarnas spår följer nu katastrofer slag i slag, på

plats efter plats världen över. De värsta monsunregnen i Pakistans historia skapade i landet ett katastroftillstånd på eftersommaren 2010, där 20 miljoner människor drabbades.

Pakistan var bara ett land i raden av de länder som drabbades vid denna tidpunkt. I augusti kunde man läsa om katastrofrapporter på Röda korsets hemsida under rubriken: "Översvämningar drabbar miljontals över hela världen."

I texten under rubriken står det: "Miljontals människor över hela världen har denna sommar drabbats av skyfall och översvämningar. Även länder som normalt är förskonade har utsatts för svåra oväder. I Sydasiens har omkring 35 miljoner människor drabbats, medan det i Kina rör sig om häpnadsväckande 200 miljoner människor."

I andra artiklar har vi kunnat läsa om hur svåra översvämningar samtidigt drabbat Europa. Som om inte det scenariot vore illa nog, kan vi räkna med att det blir än värre. Det är nämligen det budskap som kommer från de vetenskapsmän som studerar förändringarna i vädret.

Så här lød en rubrik i Aftonbladet den 9 augusti 2010: "Väderkatastroferna kommer att bli fler." I ingressen står det: "Översvämningar, torka och bränder. Det extrema vädret har drabbat världen. Och den globala uppvärmningen gör att katastroferna blir fler. – Risken för extremt svåra naturkatastrofer ökar i takt med att den globala uppvärmningen ökar, säger meteorologen Pär Holmgren."

Holmgren konstaterar vidare: "Inledningen av 2010 är det varmaste året som uppmätts globalt någonsin. Det påverkar så klart vad som i slutändan blir väder, trots att det är skillnad på väder och klimat. Risken för extremt svåra naturkatastrofer ökar i takt med att den globala uppvärmningen ökar. Just i år så är min bild att de har varit fler och värre än de brukar vara."

Den allt mer förvärrade situationen i världen väcker framtidsfrågor hos allt fler människor: Hur skall det sluta? Vart är vi på väg? Finns det någon räddning och hur ser den i så fall ut? Här finns det reaktioner, allt från total uppgivenhet till försök att finna lösningar

av spektakulära slag.

Massmedia ser det onormala tillståndet i världen och lyfter fram det. Radions P1-morgon den 11 augusti hade ett inslag med rubriken: ”Jordens undergång”. I programmet kunde man lyssna till den världsberömde fysikern Stephan Hawking. Han uttalade sig på följande uppseendeväckande sätt: ”Jag ser farorna för mänskligheten, vår enda chans är att sluta stirra på jorden och att sprida oss ut i rymden.”

Hawkings menar att räddningen är att ett antal människor skall leva ute i rymden och på det sättet möjliggöra den mänskliga rasens överlevnad. Detta säger en hel del om den desperation som upplevs inför det allt mörkare tillståndet för världen. I samma program intervjuades den svenske astronauten Christer Fuglesang. Han avfärdade inte Hawkings tankar utan talade om att man rent konkret arbetar med att skapa en rymdstation.

Människor inser alltmer det mörka tillståndet och söker mer eller mindre desperat efter utvägar till räddning.

I detta nyhetsinslag gav man också plats för en kristen röst att komma till tals för att uttrycka hur man från kristet håll ser på händelserna och situationen i världen. Det var den kristne bloggaren Christer Åberg som intervjuades och han sa bl.a. att det som nu sker får honom att tro på att Jesus snart kommer tillbaka. Ett väckelsebudskap i en nyhetssändning i Sveriges radio!

Han är bara en av de kristna som relaterar till Bibelns budskap om Jesu återkomst i samband med det som nu sker och det är hög tid för alla att inse vad tiden lider. Det är också tid att profetiskt lyfta fram Bibelns profetior.

Räddningen för mänskligheten är inte att fly ut till rymdstationer utan det kristna hoppet uttrycks så här: ”*Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord.*” 1 Tess. 4:17-18.

Utän detta hopp är det lätt för människor att gripas av desperation eller uppgivenhet inför det allt mer alarmerande tillståndet i

världen. Detta kommer också till uttryck av en del som inser allvaret. En av dessa är författaren och professorn T. C. Boyle. I en artikel i Expressen den 26 oktober 2007 med rubriken "Apokalypsen", skriver han:

"Detta är verkligen den smutsiga sanningen som besudlar alla våra planer för miljön; det finns inget hopp. Vi lever i de yttersta av tider – det måste stå klart för vem som helst som är det minsta informerad eller medveten. Det finns ingen annan natur än den vi känner, ingenstans att fly, ingenstans att gömma sig. Utgången är oundviklig, och vi ser kollapsens frön skjuta skott överallt omkring oss – i massutrotandet, i förfallet av de jordar och de hav som omger oss, i klankrigen som rasar, i flyktingströmmarna och i kampen för resurser. Vad hopp finns där? Inget. Vad kan vi göra? Dö."

Här kan man tala om att den totala pessimismen kommer till uttryck. Det är nu mer än någonsin dags att lyfta fram det kristna hoppet till människor som lever i mörker och desperation. Med den undergångsstämning som alltmer breder ut sig, kommer hoppets budskap att lysa allt klarare. Nu är det tid att överallt, på arbetsplatser, i skolor och bland grannar och vänner, förmedla budskapet om världens Frälsare Jesus Kristus och att Han snart skall komma åter. Det är också det som det citerade sammanhanget i Luk. 21 talar om: *"Då skall man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning."*

Detta budskap kommer alltså efter Jesu tal om en ångestfylld och rådlös mänsklighet. Det är mer än klimatförändringar och katastrofer som fått hotbilden att växa på senare tid. Hotet från ett kommande kärnvapenkrig hänger också som ett mörkt moln över mänskligheten.

Vi har nåtts av uttryck för att denna fara har blivit överhängande. Det är både politiker och andra bedömare som gör sig hörda angående detta. En av dem som höjt sin röst och i pessimistiska ordalag talat om allvaret på detta område är den välkände utrikesjournalisten Ulf Nilson. I en krönika i Expressen den 14 april 2009

med rubriken: ”Jag blir mer och mer övertygad om att spelet snart är slut” skriver han om kärnvapenhotet på följande sätt: ”Det känns obehagligt att skriva det, men vi är på väg mot en katastrof. Risken för att miljoner människor dödas av kärnvapen ökar dag för dag. Den som inte inser det har helt enkelt stängt av ögon, öron och alla sinnen – en rätt vanlig attityd, inte minst i Sverige.”

I slutet av artikeln skriver Nilson: ”Jag behöver knappast tala om att ett krig i Mellanöstern – ett krig med kärnvapen – kommer att få den kris vi just driver omkring i att framstå som en underbar sommaresemester.” Slutorden i artikeln är ett personligt konstaterande av Nilson: ”Det är skönt att vara gammal. Inom inte så länge kommer de överlevande att avundas de döda...”

Ulf Nilson återkom i sina krönikor i Expressen under 2010 om det allvarliga hottillstånd som världen befinner sig i. I sin krönika den 10 augusti är den dystra rubriken: ”Ett kärnvapenkrig blir oundvikligt.”

Anledning till den pessimistiska rubriken anger Ulf Nilson i artikeln. Det är hotbilden från Iran mot Israel. Han visar också på hur risken finns att också kärnvapenländerna Pakistan och Indien dras in i ett förödande kärnvapenkrig. Krönikan avslutas på följande sätt: ”Potentiellt är vi alla – jag upprepar: VI ALLA – hotade av en nukleär katastrof. Det radioaktiva giftet respekterar inga statsgränser...”

I ytterligare en krönika i Expressen den 7 september upprepar Ulf Nilson den allvarliga situation som håller på att uppstå i världen med Mellanöstern som centrum. Rubriken över den krönikan var: ”Situationen i Mellanöstern har aldrig varit så hotfull som idag”.

I artikeln förklarar Ulf Nilson sig: ”Det ligger till så här: Israel har kärnvapen, några hundra laddningar, och medel att spränga dem, till exempel över Teheran. Eller Kairo. Eller Damaskus. Relativt snart – ett år, två år, mindre? – kommer också Iran att ha "det slutgiltiga vapnet" (som bevarat fred mellan supermakterna i 65 år, men inte nödvändigtvis kommer att fortsätta med det). Irans president, den avskyvade Ahmadinejad, har gång på gång hotat Israel med förintelse. Det betyder, för att göra en lång historia kort, att ingen an-

svarskännande israelisk ledare kan tillåta att Iran får djävulsvapnet. När man fått bevis, eller tillräckligt starka indicier, eller bara alltför skrämmande aningar, måste man slå till. Och hårt, kanske rentav med hjälp från USA. I värsta fall dör hundratusentals människor och väldiga områden av jorden förgiftas. Om Iran lyckas vedergälla, vilket är fullt möjligt, kommer askmoln att sprida sig vida omkring ... men det kan bli värre.”

Artiklarna kan uppfattas som profetiska varningar, denna gång kommer de inte från någon kristen talarstol utan budskapet är hämtat från en profan tidning. Många har ju en tendens att vifta bort kristna förkunnare som bär fram profetiska varningar. Frågan är: Skall man göra likadant nu när de kommer från en erfaren journalist som har stor insikt i frågor kopplade till världspolitiken?

Ja, risken är stor. Det finns dem som värjer sig mot alla varningar, allt som kan uppfattas som allvarligt och ett hot. Man väljer att blunda. Risken är bara att ett uppvaknande kan bli abrupt.

Vi har nu kommit så långt i de profetiska skeendena som är tecknade i Bibeln, att det blir allt svårare att bortförklara dessa förutsägelser. Det är bara det att det finns en stor brist på undervisning och upplysning som medför att många fortfarande inte insett vad som sker. I många andra länder finns det en betydligt större insikt om tidsläget. I inledningen av kapitlet visade vi som ett exempel på hur Afrikas kristna nu förväntar att Jesus kommer åter i vår generation. Samtidigt som dessa väntar och vakar tillsammans med skaror av andra förväntansfulla kristna världen över, finns det samtidigt en skara om vilken Jesus säger: ”*tidernas tecken kan ni inte tyda.*” Matt. 16:3.

Mycket tyder alltså på att vi lever i den sista tiden. Det är inte de kristna som idag är de främsta domedagsprofeterna, utan forskarna som i media framför sina dramatiska budskap om att vi nått en kritisk punkt i världshistorien. Rösterna i den kör som framför sådana budskap blir allt fler. Det är seriösa forskare som inser allvaret. Vi ser dem framträda med sina varningar, som snarare kan liknas vid domedagspredikningar. Många flyr dock in i underhållningens värld och uppfattar inte det som hör verkligheten till. Budskapet går förbi

dessa.

Vi har i detta avslutningskapitel gett exempel på hur tillståndet för världen har blivit betydligt mörkare under senare år. Nu när domedagsbudskapen framträder allt oftare i media är det dags att kristna står fram med ett budskap som ger ett hopp i denna dystra värld. Det hoppet är knutet till budskapet om Jesu andra tillkommelse. Det är Guds räddningsplan.

Vad vår tid nu är i ett stort behov av, är ett andligt uppvaknande inför Bibelns profetior som uppfylls i vår tid. Dessa är ett tydligt budskap om att vi står inför den stora händelsen – Jesu andra tillkommelse. De som vill vara redo när detta inträffar behöver nu leva i andlig vaksamhet – ty vi lever i profetiska tider.



Bibelns sista budskap

Uppenbarelseboken

Holger Nilsson



Uppenbarelseboken har tiderna igenom fascinerat människor. Dess rika bildspråk skildrar dramatiska händelser. I denna Bibelns sista bok finns nyckeln till förståelse för vad som skall ske i den yttersta tiden. Därför är det av stor vikt att vi tar del av dess innehåll.

Denna bok är skriven i syfte att återuppväcka intresset och öka förståelsen för budskapet i Uppenbarelseboken samt att visa på hur aktuellt dess budskap är i vår tid.

Boken finns i missionsbokhandeln

eller kan köpas från:

KM & Bornelings

www.kmbornelings.se

0380-418 15

